

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

பராங்குஸ திருஅவதார னு
5110

விரோதி னு தை
27, 9-2-2010

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்|

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்||

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम् | श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ||

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा | श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ||

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி

ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 10

பக்கம்

பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன்	1-04
ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டர்	04-08
நேரார் கூரத்தாழ்வானை ஒத்தார் யாவர் இருநிலத்தே	09-10
ஆழ்வானின் ஆசையும், வருத்தமும்	10-12
அழகில் தேய்ந்த அரக்கி	13-22
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(29-30) 23-24
பரந்தரஹஸ்யவிவரணம்	(25-28) 25-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(33-36) 29-32
பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(153-160) 33-40
கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யாநங்கள்	(169-176) 41-48

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-3

காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.சிங்கப்பெருமாள்ஸ்வாமியின் தனியன்

ஸ்ரீமத்₃வேங்கடஸூரிவர்ய சரணத்₃வந்த₃ாரவிந்த₃ாஸ்ரயம்
 ஸ்ரீராமாநுஜயோகி₃லப்₃த₄ விஸத்₃தர்யயந்தபே₃ாதே₄ஜ்ஜ்வலம்
 ஸ்ரீவாஸார்யகு₃ருத்தமாதி₄க₃த ஸ்ரீஸூக்திப₄ாவாதி₃கம்
 ஸ்ரீகல்யாணகு₃ணர்ணவம் கு₃ருவரம் ஸ்ரீமந்ந்ருஸிம்ஹம் ப₄ஜே||

4.வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி ஸ்ரீ.உ.வே.வரதாசார்யஸ்வாமி

வாகம்ருதவர்ஷீ வேளுக்குடி வாய்ப்பு கிட்டாமற் போனாலும், அவருடைய ஸ்ரீ.உ.வே. வரதாசார்யஸ்வாமியை ஸிஷ்யரான கோமடம் ஸ்ரீ.உ.வே. ஸம்பத் அறியாதவர்கள் எவரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குமாராசார்ய ஸ்வாமியிடம் காலக்ஷேபம் வுலகில் இருக்க வியலாது. இவர் நம்பூர் கேட்கும் வாய்ப்பு அடியேனுக்குக் வரதாசார்யரான நம்பிள்ளையோ, வாத்தீய கிடைத்தது. கோமடம்ஸ்வாமி அடியேனுக்கு வரதாசார்யரான நடாதூரம்மாளோ என்று குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தபோது நினைக்கும்படியாக எழுந்தருளியிருந்தவர். பலவிடங்களில் வேளுக்குடிஸ்வாமி இந்தப் இவரை ஒரே ஒருமுறை மட்டுமே நேரில் பங்க்தியை இப்படி நிர்வஹிப்பர் என்று ஸேவிக்கும் பாக்யம் அடியேனுக்கு தவறாமல் கூறுவார். அமலனாதிபிரான் கிடைத்தது . இவர் ரெளத்ரி (1921) தை வ்யாக்யானத்தில் வேளுக்குடிஸ்வாமி விஸாகத்தன்று திருவவதரித்தார். இவரே நிர்வஹிப்பர் என்று கோமடம்ஸ்வாமி காரப்பங்காடு மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. அடியேனுக்கு ஸாதித்தத்தில் வேங்கடாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸிஷ்யர்களில் சிலவிஷயங்களைக் காட்டுகிறோம். அக்ரகண்யராய்த் திகழ்ந்தவர். அமலனாதிபிரான் நான்காம் பாட்டின் வேளுக்குடி ஸ்வாமியின் நாயனார் வ்யாக்யானத்தில் “ஹரணத்துக்கு காலக்ஷேபத்தில் நேரில் அந்வயிக்கும் பரிஹாரமுண்டு. ஹநநத்துக்குப் பரிஹார

ஸ்ரீ:

பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன் (ஆசிரியர் ரகுராமன்)

ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்னர், காஞ்சீபுரத்துக்கு வடமேற்கில் உள்ள கூரமாநகரின் அதிபதியாகவிருந்த கூரத்தாழ்வாருக்குத் திருக்குமாரராக அவதரித்தார் கூரத்தாழ்வான். இவருக்குத் தாய் தந்தையர் இட்ட பெயர் திருமறுமார்பன் என்பதாகும். இவரே பின்னாளில் ராமானுசரது சீடர்களுள் முதல்வராக விளங்கினார். இவரே கூரேசர், ஆழ்வான் என்ற பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டுவந்தார்.

கூரேசர் சிறுவயதிலேயே எல்லாக்கலைகளையும் நன்கு கற்றுத் தேர்ச்சிபெற்றார். இவரது தந்தையார் இவருக்குத் திருமணப்பருவம் வந்தவுடன், திருமணம் செய்துவைக்க முயன்றபோது இவர் மணம்புரிந்துகொள்ள மறுத்துவிட்டார். இவர் தமது தந்தையார் திருநாடலங்கரித்தபின் நன்முறையில் அந்நகரரை பாதுகாத்துவந்தார். தினந்தோறும் ஏழைஎளிய மக்களுக்கு மிகுந்த தானம் செய்து வந்தார். இவர் எளியோர்க்கு வாரிவழங்கும் வள்ளலாக விளங்கினார்.

இவர் ஒரு நாள் நள்ளிரவில் நகரசோதனைக்காக மாறுவேடத்தில் ஒவ்வொரு வீதியாகச் சென்றார். அக்ரஹாரவீதியில் இவர் செல்லும்போது, ஒருவீட்டில் வாசற்கதவை தாளிட்டுக்கொண்டு உள்ளே அந்தணர்கள் சிலர் பேசுவது இவரது காதில் விழுந்தது. இவர் ஜன்னலோரத்தில் நின்று கொண்டு அதனைச் செவிமடுத்தார். ஒருபெண்ணைக் கொலை செய்வதற்கு அவர்கள் திட்டம் தீட்டிக்கொண்டிருந்தனர்;

உள்ளே பேசிக்கொண்டிருந்தவர்களுள் ஒருவனுக்கு ஒருபெண் இருந்தாள். சோதிடர்கள் அப்பெண்ணை மணம்புரிந்துகொள்பவன் விரைவில் இறந்துவிடுவான் என்று கூறினர். ஆதலால் அப்பெண்ணை மணக்க எவரும் முன்வரவில்லை. பருவம் எய்திய பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்காமல், வீட்டிலேயே வைத்திருப்பதும் அழகல்ல; ஆதலால் அவளை முடித்துவிடலாம் என்று முடிவுகட்டி, அதற்கான வழியை அவ்வீட்டிலுள்ளார் ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவையனைத்தையும் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தார் கூரேசர். அநியாயமாய் ஒரு பெண்ணைக் கொலைசெய்வதா? இதனை எப்படித் தடுப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டே தமது திருமாளிகைக்குச் சென்றார். மறுநாள் காலையில் அவ்வீட்டாரை அழைத்து அப்பெண்ணைத் தாமே திருமணம் செய்து கொள்வதாகத் துணிந்து கூறினார்.

அப்பெண்ணின் பெற்றோர் 'எங்களுடைய பெண்ணுக்காக தேவாரை நாங்கள் இழக்க விரும்பவில்லை' என்றனர். அதற்குக் கூரேசர் 'புலனின்ப நுகர்ச்சிக்காகத்

திருமணம் செய்து கொண்டாலன்றோ அவ்வாறு உயிரிழக்க நேரிடும்; இவனைப் பாதுகாப்பதற்காக மட்டுமே திருமணம் செய்து கொள்கிறேன்' என்று கூறி, ஆண்டாள் என்ற பெயருடைய அந்நங்கையை மணம் செய்துகொண்டார்.

சிலவாண்டுகள் கழிந்தன. கூரேசர் அன்னசாலை அமைத்து தினந்தோறும் ததீயாராதநம் செய்துவந்தார். தினமும் அருகிலுள்ள காஞ்சீபுரம் வரதராஜப் பெருமாள் கோயிலில் திருக்காப்பு சேர்க்கப்பட்டபிறகே, இவரது அரண்மனை வாயிற்கதவுகள் சாத்தப்படும். ஒருஸமயம் வரதராஜப்பெருமாள் கோயிலில் உத்ஸவம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அப்போது ஒருநாள் கோயில் கதவுகள் சாத்தப்படும் முன்னரே, கூரேசரின் அரண்மனைக் காவலர்கள் குறித்த சமயத்தில் வழக்கம்போல் அரண்மனை வாயிலைச் சாத்திவிட்டனர். தலைவாசற்கதவிலிருந்த வெண்கலமணிகள் கணகணவென்று ஒலித்தன. அவ்வோசையைக் கேட்ட காஞ்சீபுரம் பெருந்தேவித் தாயார் வரதராஜப்பெருமானிடம் “இவ்வோசை எங்கிருந்து கேட்கிறது” என்றாள். அப்போது வரதராஜப்பெருமாள் “இது நம் கூரேசனின் அரண்மனை வாசற்கதவிலுள்ள மணிகளின் ஒலி” என்றாள். கூரேசனின் செல்வச்செழிப்பைக் கேள்விப்பட்டு பிராட்டியே மகிழ்வெய்தினாளாம். அப்போது வரதராஜப்பெருமானுக்கு திருவாலவட்டம் (விசிறி) வீசிக்கொண்டிருந்த திருக்கச்சிநம்பி, மறுநாள் இதனைக் கூரேசரிடம் தெரிவித்தார். இதனைச் செவியுற்ற கூரேசர் ‘பெருமானின் செல்வத்தை பிரமன் முதலான தேவர்களாலும் அளவிட்டறிய முடியாது. அப்படியிருக்க, எம்பெருமானது படைப்பில் புழுவுக்குச் சமமான எனது செல்வத்தைத் தாயாரும், பெருமானும் மெச்சுவதா? “கம்பமதயானைக் கழுத்தகத்தின் மேலிருந்து இன்பரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்” என்று கூறி, உடனே தன்னுடைய செல்வங்களனைத்தையும் தானம் செய்துவிட்டு, நாட்டையும் துறந்து மனைவியுடன் கூடியவராய் காஞ்சீபுரம் நோக்கிச் சென்றார்.

மாலைவேளையில் காட்டுப்பாதை வழியாகச் செல்லும்போது, கூரேசரின் மனைவி “எனக்குப் பயமாகவிருக்கிறது” என்றாள். அதற்குக் கூரேசர் “மடியில் கனமிருந்தாலன்றோ வழியில் பயமிருக்கும். நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? எதையாவது கொண்டுவந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டார். “தாங்கள் பால் பருகும் பொன்வட்டிலை மட்டும் புடவையில் மறைத்து எடுத்து வந்தேன்” என்றாள். “அதனைக் கொடு” என்று வாங்கி, அருகிலிருந்த புதரில் வீசியெறிந்துவிட்டு “இனி பயமில்லையல்லவா” என்றார் கூரேசர். அதுமுதல் ‘பொன்வட்டில் தனையெறிந்த புகழுடையோன்’ என்று போற்றப்பட்டார் கூரேசர். திருக்கச்சிநம்பியின் சொற்படி இருவரும் ராமானுசரை அடிபணிந்து அவருடைய ஸிஷ்யர்களாயினர்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணம் கூறப்பட்டுள்ளது. “ஒருவனை விஷ்ணுபக்தன் என்று எவ்வாறு அறிவது? ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்பவன் எப்படிப்பட்டவன்? என்று கேட்ட கிங்கரனை நோக்கி யமதர்மராஜன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

களின் லக்ஷணங்களைக் கூறியபோது

“கநகமபி ரஹஸ்யவேக்ஷ்ய பு₃த்₃ய₄ த்ருணமிவ ய: ஸமவைதி வை பரஸ்வம்|

ப₄வதி ச ப₄க₃வத்யநந்யசேதா: புருஷவரம் தமவேஹி விஷ்ணுப₄க்தம்||

(எவனொருவன் யாருமில்லாத தனியிடத்திலே பிறர்பொருளான பொற்குவியலைக் கண்டாலும், அதைப் புல்லென மதித்து, எம்பெருமானையன்றி மற்றொன்றில் மனம் செலுத்தாமலிருப்பனோ, புருஷர்களுள்சிறந்த அவனை விஷ்ணுபக்தன் என்று அறிந்து கொள்) என்றான்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குரிய இவ்விலக்கணம் ஆழ்வானுக்கே பூர்ணமாக உள்ளது. பிறர்பொருளை என்ன, தன்னதான செல்வத்தையே உதறியவரன்றோ ஆழ்வான். பிற்காலத்தில் திருவரங்கத்தில் வாழ்ந்துவந்தபோது, உடையவர் ஆழ்வானை திருவரங்கத்தமுதனருடைய தாயார் பரமபதித்தபோது ஏகாஹத்தன்று அமுதுசெய்ய அனுப்பினார். தமது ஆசார்யரான ஆழ்வானே எழுந்தருளக்கண்ட அமுதனார் அவரை அமுதுசெய்யப்பண்ணி, மிகுந்த செல்வத்தை அவருக்கு ஸமர்ப்பித்தார். அமுதனாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க அப்பொற்காசுகளை பெற்றுக்கொண்ட ஆழ்வான், அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தெருவிலே போகும்போது பொற்காசுகளை வாரியிறைத்துக் கொண்டே போனாராம். திருக்காவிரியில் நீராடித் திருமண்காப்பு சாத்திக் கொண்டு உடையவர் மடத்துக்குச் சென்று அவரை வணங்கி நின்றார். உடையவரும் ஆழ்வானைப் பார்த்து “அமுதனார் கொடுத்த அர்த்தம் (செல்வம்) எங்கே” என்று கேட்க; ஆழ்வான் “அது அநர்த்தமாகையாலே கைகழிந்து போயிற்று” என்றாராம். உடையவரும் அவர் கொடுத்ததை நம் கண்முன்பே கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டாமா?” என்ன, அதற்கு ஆழ்வான் ச₂ர்தி (வாந்தி) அதனைத் தடுத்து நிறுத்தமுடியுமா? அது தேவரீருடைய ஆணையைப் பின்செல்லுமோ?” என்றார். உடையவரும் ஆழ்வானுக்கு ஐஸ்வர்யத்தில் (செல்வத்தில்) அடியோடு ஆசையில்லாதிருந்தபடியைக் கண்டு மிகவும் மகிழ்ந்தார். இப்படிப் பற்றற்றிருந்த கூரேசரின் பாதகமலங்களைப் போற்றுவோம்.

ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டர்

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை “தஸ்மிந் ராமாநுஜார்யே கு₃ருரிதி ச பத₃ம் ப₄ர்தி” (அந்த எம்பெருமானாரிடத்திலேயே ஆசார்ய ஸப்தம் நிறைபொருளுடையதாய் விளங்குகிறது.) என்றார். ஆதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஆசார்யன் என்றாலே, அது உத்தாரகாசார்யரான எம்பெருமானாரையே குறிக்கும். அந்த ஆசார்யருடைய அபிமாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றிருந்தவர் கூரத்தாழ்வான் என்பது ஈண்டு விவரிக்கலாகிறது.

எண்ணற்ற ஸிஷ்யர்கள் இருந்தாலும், உடையவருக்கு ஆழ்வானிடத்திலேயே மிகுந்த ப்ரீதியிருந்தது. திருக்கோஷ்டியூர் நம்பியிடம் சரமஸ்லோகார்த்தம் கேட்டார் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

உடையவர். அர்த்தத்தை உபதேஸித்தவுடன் “இதனை யாருக்கும் சொல்லாதீர்” என்றார் நம்பி. அப்போது எம்பெருமானார் “பகவத் ப்ரவணரான கூரத்தாழ்வானொருவார்க்கும் சொல்லாதிருக்கவொண்ணாதே” (ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பராவம்) என்றாராம். மற்றபேருக்குச் சொல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் என்னால் ஆழ்வானுக்குச் சொல்லாமலிருக்கமுடியாது என்றாராம். இதனை வடிவழகிய நம்பிதாஸரும் “ஈங்கிதை ஒருவ ருக்கும் இயம்பிடா(து)இருத்தி என்றான் தீங்கறும் ஆழ்வா னுக்குத் தேசிகா செப்ப வேண்டும் ஆங்கவ னன்றி யார்க்கும் அறைகிலேன் என்றார் மைந்தர் தேங்கமழ் மார்ப னாய திருக்கோட்டியூர்நம்பி செப்பும்” என்ற பாடலில் (640) காட்டியுள்ளார். இதிலிருந்து ஆசார்யரான எம்பெருமானார்க்கு ஆழ்வானிடம் எவ்வளவு அன்பிருந்திருக்கும் என்று நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஒருமுறை திருக்கோட்டியூர்நம்பி கோயிலுக்கு (பூரீரங்கத்திற்கு) நம்பெருமாள் உத்ஸவம் ஸேவிப்பதற்காக எழுந்தருளினார். அப்போது – “எம்பெருமானையொழிந்த மற்ற உபாயங்கள் உண்மையில் உபாயங்களேயல்ல; அவை எம்பெருமானை அடைவதற்குத் தடையாகவிருப்பன; தஸரதச்சக்ரவர்த்தி ஸத்யம் தவருமை என்கிற ஆபாஸதர்மத்தைப் பற்றிநின்று எம்பெருமானோடு கூடி வாழ்தலாகிற பேற்றை இழந்ததைப்போலே உபாயாந்தரங்கள் நாம் எம்பெருமானை இழப்பதற்கே உறுப்பாய்விடும்; எம்பெருமானை நாம் பற்றும் பற்றான ஸ்வகதஸ்வீகாரமும் அஹங்காரத்தை உள்ளடக்கியது; நாம் அவனைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவதற்கும் அவனை காரணமாவான்; ஸ்ருஷ்டி, அவதாரம் முதலியவற்றைச் செய்துவரும் எம்பெருமானே, நாம் அவனைப் புகலாகப் பற்றும்படி செய்கிறான்; ‘என் உணர்வினுள்ளே இருத்தினேன் அதுவும் அவனது இன்னருளே’ என்றார் ஆழ்வார். ஆதலால் எம்பெருமானைத் தவிர வேறு உபாயமில்லை. அவன் மற்றொன்றின் துணையை எதிர்பாராத உபாயமாவான்” என்னுமர்த்தத்தை திருக்கோட்டியூர்நம்பி எம்பெருமானாருக்கு விரிவாகக் கூற விரும்பினார். அதற்காகத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எம்பெருமானாரைத் தனியாக ஓர் இடத்திற்கு அழைத்துச்சென்றார். அங்கே கோயிலில் திருப்பணி செய்பவன் ஒருவன் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். நம்பி அவனைப்பார்த்தவுடன், ‘இவன் சீரியவர்த்தத்தைக் கேட்டுவிட்டால் என் செய்வது’ என்று எம்பெருமானாருக்கு உபதேஸம் பண்ணாமலேயே திருக்கோட்டியூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். மறுமுறை திருவரங்கம் வந்தபோது நம்பி உடையவருக்கு இவ்வரும்பொருளை நன்றாக விளக்கியருளினார். இவ்வர்த்தத்தை நம்பி அருளிச்செய்த வுடனே, உடையவர் ஆழ்வான் திருமாளிகையை நோக்கி மிகவேகமாக எழுந்தருளினார். அப்போது கோடைகாலம்; உச்சி வெயில் கொளுத்தும் மதியவேளை. அதைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார் உடையவர். ஆழ்வான் அப்போது தான் அமுதுசெய்துகொண்டிருந்தார். நம்பி “இதனை ஒருவருக்கும் சொல்லாதே” என்றார்.

ஆனால் “என்னால் உமக்கிதைச் சொல்லாதிருக்க முடியாதே” என்று கூறி, உடையவர் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயத்தை (எம்பெருமான் மற்றொன்றின் துணையை எதிர்பாராத உபாயமாவான் என்னுமார்த்தத்தை) ஆழ்வானுக்கு விளக்கியருளினார்.

உச்சிவெயிலைக் கணிசியாமல் ஓடிவந்து ஆழ்வானுக்கு உடையவர் உபதேசரித்ததை நோக்குங்கால், உடையவருக்கு ஆழ்வானிடமிருந்த அபிமானம் அளவுகடந்ததென்று அறியலாகிறதன்றே.

மேல்நாட்டிலிருந்து திரும்பிவந்த எம்பெருமானார் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார். “பூநீவைஷணவ தர்ஸநத்திற்கே கண் போன்றவரான உமக்குக் கண் போவதே! இது என்னுடைய பாபபலமன்றே” என்று கூறி, நெடுநேரம் கண்ணீர் உகுத்து நின்றார். இதனை வடிவழகியநம்பி தாஸரின் பூநீராமானுஜ வைபவத்திலுள்ள

“மீண்டவர் கூரத்தாழ்வான் மேவிய இடத்தில் சென்று
பூண்டுறத்தமுவிக்கொண்டு பொருமியப்பொருமல் தீர
ஆண்டுறஅழுதுவிம்மி ஐயகோ ஆழ்வான்...

எனக்கிதுவருவதே என் உயிரனாய்” என்றார்” என்ற பாசுரத்தால் அறியலாம்.

மறுநாள் உடையவர் ஆழ்வானிடம் “என்னால் உம்முடைய இந்த நிலைமையைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ளமுடியவில்லை. ஸ்வரூபவிருத்தமானாலும் பரவாயில்லை. நம் பேரருளாளனைக் குறித்து ஒரு ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, கண்பெற்று வாரீர்” என்றார். ஆழ்வான் ‘அடியேனுக்கு மீண்டும் இக்கண்ணைப் பெறுவதில் விருப்பமில்லை’ என்றார். எம்பெருமானார் “பேரருளாளன் விஷயமாக ஒரு ஸ்தோத்ரம் அருளிச்செய்து நமது விருப்பத்தை நீர் பெற்றே வரவேணும்” என்று வற்புறுத்தினார். அதனால் ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தை அருளிச்செய்தார். ஸ்தோத்ரத்தை அருளிச்செய்தவநந்தரம் ஆழ்வான் உடையவரிடத்தே எழுந்தருள, உடையவர் “பெருமாள் கண் பார்வை அருளினாரா” என்று கேட்டார். ஆழ்வான் “இல்லை” என்றார். உடையவர் “உம்முடைய விருப்பந்தோற்ற விண்ணப்பித்தீரோ? எங்கே அதிலே ஒரு ஸ்லோகத்தை சொல்லிக்காட்டும்” என்றார். உடனே ஆழ்வான் –

“நீலமேக₄நிப₄மஞ்ஜநபுஞ்ஜஸ்யாமகுந்தலமநந்தஸயம் த்வாம்|

அபு₃ஜபாணிபத₃மம்பு₃ஜநேத்ரம் நேத்ரஸாத்தகுரு காரீஸ! ஸத₃ா மே||

என்ற ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பித்தார். இதைக்கேட்ட உடையவர்– “இதைக் கேட்டபிறகும் பேரருளாளன் கண்பார்வை தராமல் இருக்கமாட்டான். உமது முகத்தை நன்றாகக் காட்டும். மீண்டும் திருக்கண்கள் வந்துவிட்டனவா என்று பார்க்கிறேன்” என்று கூறி ஆழ்வானுடைய திருமுகத்தை உற்றுப்பார்த்தாராம்.

“ஆழ்வான் பணித்த வரதராஜஸ்தவத்திலே ஒரு ஸ்லோகத்தை கேட்டு எம்பெருமானார் ‘இப்பாசுரங்கேட்டால் பெருமாள் இரங்காமையில்லை; ஆழ்வான், உன் முகத்தைக் காட்டிக்காணாய்’ என்று பார்த்தருளினார்” என்று நம்பிள்ளை ஈட்டிலும் (திருவாய் 4-7-8 வ்யாக்யானம்) அவ்விடத்து அடையவனைந்தான் அரும்பதத்திலும் பூநீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

இவ்விஷயம் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதிலிருந்து எம்பெருமானாருக்கு ஆழ்வானிடம் எவ்வளவு அபிமானமிருந்த தென்பது நன்கு வெளிப்படுகிறதன்றே.

ஒருநாள் ஆழ்வான் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே நெடுநேரம் ஸேவித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது நம்பெருமாள் ‘ஆழ்வான்! ஏதோ சொல்ல விரும்புவது போல் தெரிகிறதே’ என்றார். ஆழ்வானும் ஒரு ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பித்து உருக்கமாக உபந்யஸித்தார்.

“சிந்தனை மகிழ்ந்தோம் அன்பால் செப்பிய சுலோகம் தன்னால் அந்தமில்லாததாய் வேண்டும்பொருளெலாம் மறையாதின்றே தந்தனம் யாம் நீ வேண்டிக்கொள்ளுதி தடையாதென்றான்” என்கிறபடியே அந்த ஸ்லோகத்தை கேட்டுத் திருவுள்ளமுகந்த நம்பெருமாள் “உமக்கு வேண்டியதெல்லாம் தருகிறோம்; கேளும்” என்றார்.

“இங்கென் கூட்டை விடுவித்திடுக இன்றென்றுரைப்பக் குருகூர் மகிழ்மாறன் பாட்டுக்குருகும்பிரான் அதனையொழிந்தயெல்லாம் பகரென்றான்” என்கிறபடியே ஆழ்வான் “உன்னை இடைவிடாமல் அநுபவிப்பதற்குத் தடையான இவ்வுடலைக் கழித்து, பரமபதத்தில் எப்போதும் அநுபவிக்கும்படி செய்தருள வேண்டும்” என்ன, நம்மாழ்வார் பாசுரத்திற்கு உருகும் தன்மையரான நம்பெருமானும் “இதைத்தவிர வேறு ஏதாவது வரம் கேளும்” என்றார். ஆழ்வான், ‘அடியேன் வேண்டியதையே தந்தருளவேண்டும்’ என்று கேட்க, நம்பெருமானும் வேறுவழியின்றி இசைந்தார்.

இதைக் கேள்விப்பட்ட உடையவர் நாம் ஸரணம் புகுந்து ‘இன்னமும் சிலநாள் ஆழ்வானை இங்கேயே வைக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்தால், நம்பெருமாள் நம்முடைய விண்ணப்பத்தை நிச்சயம் நிறைவேற்றுவார்’ என்று உடனே புறப்பட்டு பெருமானிடம் விண்ணப்பிப்பதற்காக பஞ்சக்கொட்டன் திருவாசல் (ஸ்ரீரங்கத்தில் மணல்வெளியில் இருக்கும் திருவாசல்)வரை எழுந்தருளினார். அப்போது உடையவருக்கு ஒருஎண்ணம் தோன்றியது. “ராமோ த்₃விர் நாபிப₄ஷதே” (ராமன் இரண்டு வார்த்தை பேசமாட்டான்.), “ஒன்றையுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான்” என்ற ப்ரமாணங்களில் எம்பெருமான் இரண்டு வார்த்தை சொல்லாதவன் என்று கூறியிருக்க, இன்று என்னால் அவனை இரண்டு வார்த்தை சொன்னதாகச் செய்வதோ என்று நினைத்தார். ஆழ்வானிடம் “உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்தமுடையார் எல்லாருக்கும் மேல்வீடு தந்தோம். இன்றிலிருந்து மூன்றாம்நாள் பரமபதத்தை அடைவீர்” என்று கூறிவிட்டு, உடையவர் வேண்டின பிறகு, ‘ஆழ்வானுக்கு தற்போது மேல்வீடு கிடையாது’ என்று நம்பெருமாள் கூறுவரேயானால், முதலில் கூறியது பொய்யாகிவிடும். ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பம் நம்மால் பொய்யாகக்கூடாது என்று உடையவர் திரும்பிவிட்டார்.

இவ்விடத்தில், பெருமானுடைய ப்ரதிஜ்ஞை பொய்யாகக்கூடாது என்பதற்காக

ஸுகீவன் திரும்பியது போலே பெரியபெருமாளுடைய வார்த்தை பொய்யாகக் கூடாதென்று உடையவர் திரும்பினார் என்று ஸ்ரீ.உ.வே.கோமடம் ஸம்பத்குமாராசார்ய ஸ்வாமி அருளிச்செய்வார். ஸுவேலபர்வதத்தின் உச்சியிலே ராவணன் கிரீடங்களுடன் முத்துக்குடையின் கீழே பெருமாளுக்கெதிரே நின்றான். அதைப்பார்த்த ஸுகீவன் 'ராமனுக்கு முன்பு மற்றொரு அரசனா என்று பொறுக்கமாட்டாமல், தானே தனியாகச்சென்று ராவணன் மேல்விழுந்தான். நெடுநேரம் ராவணனோடு போர்புரிந்து அவனைக் களைப்படையச்செய்தான் ஸுகீவன். ராவணன் மாயாயுத்தம் பண்ணத் தொடங்கியவுடன், "நமக்கும் மாயாயுத்தம் பண்ணத்தெரிந்தாலும் அது நமக்கு அழகன்று. மேலும் பெருமாள்

“அஹத்வா ராவணம் ஸங்க₂யே ஸபுத்ரம் ஸஹப₃ாந்த₄வம்|

அயோத்₄யாம் ந ப்ரவேக்ஷயாமி த்ரிபி₄ஸ் தைர் ப்₄ராத்ருபி₄: ஸபே||

(மூன்று தம்பிகளின் மேல் ஆணையிடுகிறேன்; ராவணனை யுத்தத்தில் பிள்ளைகளோடும், உறவினர்களோடும் கொல்லாமல் அயோத்தியினுள் நுழையமாட்டேன்.) என்று ஸபதம் செய்துள்ளார் என்பதை மனத்தில்கொண்டு ராவணனை மகுடபங்கம் பண்ணித் திரும்பிவிட்டான் ஸுகீவன். அதுபோல் இங்கு உடையவர் திரும்பிவிட்டார்.

உடையவருக்கு ஆழ்வானிடம் எவ்வளவுதூரம் அன்பிருந்தால் ஆழ்வானை இன்னமும் இங்கேயே இருக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று எண்ணியிருப்பார் என்பதை நாம் நினைத்துப்பார்க்கவேண்டும். பஞ்சக்கொட்டன் திருவாசலிலிருந்து திரும்பிய உடையவர் நேராக ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையர் திருமாளிகையிலிருந்த ஆழ்வானை சந்திக்கச் சென்றார். அங்கே போய் உடையவர் “ஏன் ஆழ்வான் நீர் இப்படிச் செய்தீர்; எம்முடைய உயிர்போன்ற உம்மைப்பிரிந்து நான் எப்படி தரிப்பேன்? எம்மையும் உம்மோடு சேர்த்துப் பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல திருவுள்ளம் பெற்றிலீரே; நம்மைப் பிரிந்து போகவும் தான் உமக்கு ருசித்ததோ; பரமபதநாதனும் அங்குள்ள நித்யமுக்தர்களும் உம்மைப் பெறுவதற்கு என்ன பாக்யம் பண்ணினார்களோ! இங்கே உறங்குகிறபெருமானும் நாங்களும் உம்மைப் பிரிவதற்கு என்ன பாபம் பண்ணினோமோ?” என்று கூறி நெடுநேரம் விம்மல் பொருமலாய்த் திருவுள்ளம் கலங்கிநின்றார்.

பின்பு ஆழ்வான் திருநாட்டுக்கெழுந்தளின போது உடையவரால் ஆழ்வானுடைய விஸ்வேஷத்தைப் (பிரிவைப்) பொறுக்கமுடியவில்லை. உடையவர் “ஒருமகள் தன்னயுடையேன்” என்று கூறி, மேலே வருந்தி வார்த்தை சொல்லமாட்டாமல் அழுதுநின்று, “உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அழுதுவிட்டு, “செங்கண்மால்தான் கொண்டுபோனான்” என்று கூறிக் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றார்.

பன்னீராயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ஸிஷ்யர்களையுடைய உடையவர் “ஒருமகள் தன்னயுடையேன்” என்று ஆழ்வானைக் குறித்தே அருளிச்செய்தமையால், மற்ற ஸிஷ்யர்களைக் காட்டிலும் ஆசார்யரான எம்பெருமானாரின் பரிபூர்ணமான அபிமானத்திற்குப் பார்த்ரபூதராயிருந்தவர் ஆழ்வானே என்பது நிர்ணீதமாகிறது.

நேரார் கூரத்தாழ்வானை ஒத்தார் யாவர் இருநிலத்தே

ஸ்வாமி எம்பெருமானுருடைய காலத்திலே திருவரங்கத்தமுதனார் என்பவர் ஸ்ரீரங்கம் கோயில் நிர்வாஹகராயிருந்தார். அவர் “பழியும் நரகும் பாராதே உருவம் கண்ணுக்கழகாக உடையார் மன்னும் கடைதோறும் மருவி இரவும் பகலுமுற மயங்கி” (ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம்-1032) என்கிறபடியே சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்பவெள்ளத்து ஆழ்ந்திருந்தார். உடையவர் அவரைத் திருத்தி “சாதுகோட்டியுள் சேர்க்க முயன்றார். ஆனால் அவர் திருந்தாதிருப்பதைக் கண்ட உடையவர் ஒருநாள் அமுதனரை பெரியபெருமாளிடம் அழைத்துச்சென்று

“என்னால் ஆனபடிபார்த்தேன் இறைவா இவரைத் திருத்துதற்குகிங்(கு)

உன்னால் அன்றி ஒருவருக்கும் ஓயாதிவர்முன் செய்தவினை பன்னாள் இவருக்காய் அடியேன் பட்டவருத்தம் பகர்வரிதாம் மின்னாச்சோதி மணிமுடியாய் வேண்டும்படி செய்திடு என செப்பிக் காட்டிக் கொடுத்தருள சீரார் அரங்கன் இருதலைக்கும் ஒப்பான் ஆதலாலொன்றும் உரையாதிருந்தான் உடையவரும் தப்பிற்றந்தோ இவ்வுயிரென்று அறவும் சலித்துத் தமார்க்குரைப்ப அப்பன் கூரத்தாழ்வான் வந்து அடியேற்கிவரை அருளென்ன”

(ஸ்ரீராமாநுஜவைபவம் 1035,1036)

(மின்னல் போல் ப்ரகாசிக்கும் கிரீடத்தை உடைய எம்பெருமானே! இவ்வமுதனரைத் திருத்துவதற்கு என்னால் முடிந்தவரை முயற்சி செய்தேன். இவர் முற்பிறவியில் செய்த பாபம் முடியாதிருக்கிறது. உம்மாலன்றி வேறு எவராலும் இவரைத் திருத்தமுடியாது. இவரைத் திருத்துவதற்காக பலநாள்களாக அடியேன் பட்ட கஷ்டம் சொல்லிமாளாது. இனி தேவரீர் திருவுள்ளம் போல் செய்து கொள்ளும் என்று சொல்லி அமுதனரைக் காட்டிக் கொடுக்க, திருவரங்கன் இருவருக்கும் வேண்டியவனாதலால் ஒன்றும் சொல்லாதிருந்தான். எம்பெருமானாரும் தமது ஸிஷ்யர்களிடம் ‘ஐயோ! ஓராத்மா அநர்த்தப்பட்டுப்போவதே’ என்று வருத்தத்தோடு கூறினார். அப்போது கூரத்தாழ்வான் ‘இவ்வமுதனரை அடியேனிடத்திலே கொடும்’ என்றார், என்கிறபடியே ஆழ்வான் தாமே அமுதனரைத் திருத்துவதாகக் கூறினார்.

உடையவரும் “நம்முடைய வாழ்முதலான பெருமாளின் ஸ்ரீகார்ய நிர்வாஹகரான இவருடைய தாழ்வுகளைப் பார்க்காமல், இவரைப் பின்சென்று திருத்தி அநுகூலராக்கி நம்மிடத்தில் கொண்டுவந்து சேரும்” என்றார்.

ஆதலால் ஆழ்வான் தாம் தாழ்நின்று, அவர் பின்சென்று, பயனன்றுகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்தித் திருமுகள் கேள்வனுக்காளாக்கினார். இதனை வடிவழகிய நம்பி தாஸர்

“எதிராசர் அடியார் அடியார் அடியென்னும்

சீரார் நினைவைக் கொடுத்தருளித் திருத்தாளிணைக்கீழ்ப் பணிவித்தான்

நேரார் கூரத்தாழ்வானை ஒத்தார் யாவர் இருநிலத்தே”

என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அதாவது – கூரத்தாழ்வான், ‘எம்பெருமானுடைய அடியார்க்கும் அடியவரது திருவடி’ என்ற எண்ணத்தை அமுதனூறு மனத்திலே உண்டாக்கி, உடையவருடைய திருவடிகளைப் பணியவைத்தார். இப்படி, தம்மைத் தாழ்விட்டுப் பிறரைத்திருத்திய பெருமை பொருந்திய கூரத்தாழ்வானுக்கு ஸமமானவர்களாக இவ்வுலகில் யார் இருக்கிறார்கள்? என்று கருத்து. எம்பெருமானாராலேயே திருத்தமுடியாத ஒருவரை திருத்தினாராதலால் ஆழ்வானுக்கு நிகரானவர்களே கிடையாது.

ஆழ்வானின் ஆசையும், வருத்தமும்

கூரத்தாழ்வான் அடியோடு ஆசைகளற்றவராயிற்றே? அவருக்கு எவ்விஷயத்திலாவது ஆசை என்பது இருந்திருக்கக்கூடுமா? எனில்; ஆழ்வானுக்கும் ஆசை உண்டு. ஆசை என்பதே அடியோடு கூடாது என்று நமது பெரியோர்கள் எவரும் கூறவில்லை. நம்மாழ்வார் தம்மை “ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று கூறிக்கொள்கிறார். நம்மாழ்வாருக்கு “க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்தவம்” என்றே பெயர். ‘த்ருஷ்ண’ என்றால் ஆசை, விருப்பம் என்று பொருள். க்ருஷ்ணனிடத்திலுண்டான ஆசையே வடிவெடுத்தவராம் நம்மாழ்வார். திருமங்கையாழ்வார் “ஆசையோ பெரிது கொள்க அலைகடல் வண்ணர் பாலே” என்று தமக்கு, எம்பெருமானிடமுள்ள ஆசையைப்பற்றிப் பேசினார். ஸந்யாஸிகள் ஸ்வர்ணத்தை விரும்புதல் கூடாது. ஆனால் யதிஸார்வபௌமரான எம்பெருமானுக்கு பொன்னின் மீது அளவற்ற ப்ரேமையாம். எந்தப் பொன் மீது ஆசை என்றால், அதனை ‘அச்யுதபத்₃யாம்பு₃ஜயுக்₃மருக்₃ம் வ்யாமோஹத:’ என்கிறார் ஆழ்வான். எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையாகிற பொன்னின்மீது காதலாம். எம்பெருமானுடைய பொற்பாதங்களில் பற்றுக்கொண்டிருப்பது பொருத்தமானதேயன்றே.

மற்றையோர் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்பர். யதிராஜரோவெனில், காமமே முக்ய புருஷார்த்தம் என்பராம். எதில் காமம் என்றால் “கண்ணனுக்கே ஆமது காமம்” என்றருளிச்செய்வாராம், எம்பெருமானிடத்திலே செலுத்துவதான காமமே, அதாவது பக்தியே சிறந்த புருஷார்த்தம் என்பராம். ஆக ஆசை என்பது இருக்கலாம். அது தகுந்த விஷயத்திலேயிருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆசையானது ஆழ்வானுக்கு இருந்தது. ஆழ்வானுக்கு எதில் ஆசையிருந்தது என்பதனையும், அது நிறைவேறப்பெறாமல் அவர் வருந்தியதையும் அவருடைய பஞ்சஸ்தவங்களிலிருந்து காண்போமாக.

ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் (111) காளிய நாகத்தின் படமாகவோ, கடம்ம மரத்தின் உச்சியாகவோ தம் தலையிருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறார் ஆழ்வான்.

காலியஸ்ய ப₂ணதாம் ஸிரஸ்து மே ஸத்கத₃ம்பு₃ஸிக₂ரத்வமேவ வா

வஷ்டி ஜுஷ்டவநஸைல! ஸுந்த₃ர! த்வத்பத்₃யாம்பு₃ஜயுக்₃மர்ப்பிதம் யயோ:॥

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் கண்ணபிரான் தினமும் நம்பிமூத்தபிரானோடு (பலராமனோடு) சேர்ந்தே கானகம் செல்வது வழக்கம். ஒருநாள் மட்டும் கண்ணன் பலராமனை அழைத்துச் செல்லாமல், கன்றுகளையோட்டிக்கொண்டு மற்ற இடைச்சிறுவர்களோடு காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டான். வழக்கமாகச் செல்லும் பாதையில் செல்லாமல் புதியதொரு வழியில் சென்று யமுனையிலிருந்த ஒரு மடுவை அடைந்தான். அங்கு தான் காளியன் என்னும் கொடிய ஸர்ப்பம் வஸித்தது. துஷ்டனான அக்காளியனை தண்டிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றிய கண்ணபிரான் அருகிலிருந்ததொரு கடம்ப மரத்தின் மீதேறி காளியின் உச்சியில் குதித்தான். இவ்வருத்தாந்தத்தை நாச்சியாரும்— “பூத்தநீள் கடம்பேறிப் புகப்பாய்ந்து வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய கூத்தனார்” என்று அநுஸந்தித்தருளினார்.

மஹான்கள் எல்லாரும் எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகள் தமது தலையில் படாதா என்று ஏங்குகிறார்கள். நம்மாழ்வார் ‘அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ண உன் கோலப்பாதம்’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் “த்ரிவிக்ரம! த்வச்சரணம்புஜத்₃வயம் (கத்₃) மத்₃யமுர்த்த₄நமலங் கரிஷ்யதி” (த்ரிவிக்ரம! உன்னுடைய திருவடித்தாமரையினை என்னுடைய தலையை எப்பொழுது அலங்கரிக்கப்போகிறதோ?) என்று கேட்கிறார். ஆனால், காளியன் தன் தலைமீது எம்பெருமான் திருவடியை வைக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கவில்லை. எம்பெருமான் தானாகவே சென்று அங்ஙனம் செய்தருளினான். அதுபோல் தம் தலைமீதும் எம்பெருமான் திருவடிகளை வைக்கவேண்டுமென்பது ஆழ்வானின் ஆசை. அந்தக் காளியநாகத்தின் பணம் (படம்) ஆகவோ, கடம்பமரத்தின் உச்சியாகவோ யிருக்கவேண்டுமென்று என் தலையானது ஆசைப்படுகின்றது என்கிறார் ஆழ்வான்.

க்ருஷ்ணாவதார காலத்திலே ப்ருந்தாவந்த திலே தமக்கு ஒரு பிறவி ஏற்படவில்லையே என்று ஆழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் மிகவும் வருந்துகிறார்.

ப்₃ருந்த₃ாவநே ஸ்தி₂ரசராத்மக கீடாதூ₃ர்வா பர்யந்த ஜந்துநிசயே ப₃த யே தத்₃நீம்! நைவாலப₄மஹி ஜநிம் ஹதகாஸ் த ஏதே பாபா: ப₃தம் தவ கத்₃ புநராஸ்ரயாம:!! ப்ருந்தாவந்தத்திலே தாவரங்களில் தாழ்ந்ததான புல்லாகவோ, அசைகின்ற ஜந்துக்களில் எல்லையான புழுவாகவோ பிறவியையடைப்பெருத பாவிளான நாங்கள் உன்னுடைய திருவடிகளை எப்போது அடையப்போகிறோம் என்கிறார் ஆழ்வான்.

ப்ருந்தாவந்தத்திலே ஏதாவது ஒருபிறவி ஏற்பட்டிருந்தால், இன்று ஸம்ஸாரியாகப் பிறக்கவேண்டியிராதே. அந்த நல்லடிக்காலத்தை இழந்த கொடுமையினையேன் உன்னை என்று கொல் கூடுவதே என்று விஷண்ணராகிறார்.

இதிலிருந்து கூரத்தாழ்வானுக்கு ப்ருந்தாவந்தத்திலே பிறக்கவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது என்பதும், அது கிடைக்கப்பெருமையாலே அவர் வருந்தினார் என்பதும் அறியலாகிறது.

மற்றொரு ஸ்லோகத்திலே திருவாய்ப்பாடியிலே மணலாகப் பிறப்பதை ஆசைப்படுகிறார் ஆழ்வான்.

“ஹா ஜந்ம தாஸு ஸிகதாஸு மயா ந லப்₃த₄ம் ராஸே த்வயா விரஹிதா: கில கோபகந்யா: யாஸ் தாவகீந பத₃பங்க்தி ஜுஷோ஽ஜுஷந்த நிக்ஷிப்ய தத்ர நிஜமங்க₃மநங்க₃ தப்தம்||

திருவாய்ப்பாடியிலே க்ருஷ்ணனும், கோபிமார்களும் குரவைக்கூத்தாடினபோது கோபிமார்களுக்கு அபரிமிதமான ஆநந்தமுண்டாயிற்று. ஆநந்தம் அளவுக்கு அதிகமானால் கோபிமார்களுக்கு ஆபத்து விளையக்கூடும் என்றெண்ணி, க்ருஷ்ணன் அவ்விடத்திலிருந்து மறைந்துவிட்டான். காமாக்னியாலே எரிக்கப்பட்ட பெண்கள் க்ருஷ்ணனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவன் உலாவிப்போன அடிச்சுவடு பொருந்திய மணலிலே தங்கள் ஸரீரத்தை வைத்துக்கிடந்தார்கள். க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிபட்டதும், கோபிமார்களின் திருமேனி ஸ்பர்ஸம்பட்டதுமான அந்த மணலாகப் பிறக்கும் பாக்யம் அடியேனால் அடையப்பெறவில்லையே என்று வருந்துகிறார் ஆழ்வான். இதிலிருந்து திருவாய்ப்பாடியில் மணலாகப் பிறப்பதை ஆழ்வான் விரும்பியதும், அது வாய்க்கப்பெருமையால் வருத்தமுற்றதும் விஸதமாகிறது.

அயோத்தியில் வஸித்த பௌரஜநங்களை மட்டுமல்லாமல் விலங்குகள், புழுக்கள், புற்கள் ஆகியவற்றையும் நிர்ஹேதுகமாக அநுக்ரஹித்த எம்பெருமான், தமக்கும் அவ்வண்ணம் அருள்புரியவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார் ஆழ்வான்.

ஆயோத்₄யிகாந் ஸபஸூகீடத்ருணம்ஸ்ச ஜந்தூந்
கிம்கர்மணோ நு பத₃! கீத்₃ருஸ வேத₃நாட்₄யாந்
ஸாயுஜ்யலப்₄ய விப₄வாந் நிஜநித்ய லோகாந்
ஸாந்தாநிகாந் அக₃மயோ வநஸைலநாத₂||

(ஸுந்தரபாஹு.ஸ்த.125)

இளையபெருமானைப் பிரிந்தவன்றே சக்ரவர்த்தித்திருமகன் ராஜ்யத்தை விட்டு தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருள்வதாகப் புறப்பட்டான். அப்போது அயோத்யாவாஸி ஜனங்களேயல்லாமல் விலங்குகள், பறவைகள் முதலியவையனைத்தும் பெருமானைப் பின்தொடர்ந்தன. பெருமாள் தாம் ஸரயுவில் இறங்கியபோது தம்மைத் தொடர்ந்து அந்நதியிலிறங்கி உடம்பைவிட்ட எல்லாஉயிர்கட்கும், பிரமனுடைய உலகைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாய், ஸ்ரீவைகுண்டம் போலே திரும்பிவருதலில்லாததான ஸாந்தாநிகம் என்னும் லோகத்தை அளித்தான். கர்மயோகத்தையோ, ஜ்ஞாநயோகத்தையோ, பக்தியோகத்தையோ அநுஷ்டிக்காத போதும் தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே எம்பெருமான் அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினான். அப்படிப்பட்ட க்ருபையை தம்மிடத்திலும் காட்டலாகாதோ வென்று ஆசைப்பட்டார் ஆழ்வான். அது கிடையாமையாலே “யோ஽ஹம் நிரர்க₃ள விநிர்க₃ளத₃ந்த₄காரை: வ்ருகைஷஸ் த்ருணைஸ்ச ஸுலப₄ம் ஸமயம் வ்யதீத:” (அதிமாநுஷ ஸ்த.29) என்று ராமாவதார காலத்தில் அயோத்தியில் மரமாகவோ, புல்லாகவோ பிறவாமல் பாவினேனே என்று வருந்துகிறார்.

உடையவர் ஒருநாள் ஓர்ஊமையை அழைத்துச் சென்று மடத்திலே கதவையடைத்துக்கொண்டு தம்முடைய திருவடிகளையே தஞ்சமாகக்
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

கொண்டிருக்கும்படி அருளிஞார். “ததே₃வ ரக்ஷகமிதி மூக: ஸம்யக₃மந்யத” என்கிற படியே உடையவரின் திருவடிகளே தமக்குப்புக்கல் என்று ஊமை நன்கு உணர்ந்து கொண்டான்.

“கபாடரந்த₃ரமார்க்கே₃ண கூரநாதே₂ா விலோக்ய தத்

அத்யாஸ்சர்யயுதோ தீ₄மாந் து₃:கி₂தோ வாக்யமப்₃ரவீத்||

கதவிலுள்ள இடுக்கின் வழியாக இதைக்கண்ட பேரறிவாளரான கூரத்தாழ்வான் வியப்புற்று, “இந்த பாக்யம் நமக்குக் கிடைக்காமல் போயிற்றே” என்று வருந்தி

“குலே மஹதி ஸஞ்ஜாத: ஷட்ஸாஸ்த்ராந்யதீ₄தவாந்

அஹம் ஸ்யாம் யதி₃ மூகோ வை மஹ்யம் த₃ாஸ்யதி யோகி₃ராட்||

உயர்ந்த குலத்திலே பிறந்து ஸாஸ்த்ரங்களையெல்லாம் கற்றுக்கெட்டேனே! ஒன்றுமறியாத ஊமையான பிறவி ஏற்பட்டிருக்குமேயானால், உடையவர் அடியேனுக்கும் தமது திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்திருப்பரே’ என்று சொல்லி மயங்கி விழுந்தாராம்.

ஊமையான பிறவியை விரும்பி, அது கைகூடாமையாலே ஆழ்வான் வருத்தமுற்றார்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகில் தேய்ந்த அரக்கி

(கம்பராமாயணக் காவலர், கம்பராமாயணதிலகம் ஸ்ரீ.உ.வே.கே.பக்ஷிராஜன் ஸ்வாமி)

கம்பரது காவியத்திலே படைக்கப்பெற்ற பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனித்த இயல்பை வெளிப்படுத்திச் செல்வதாகும். பொதுவாக எல்லாக் குணத்தோற்றங்களும் எல்லாவற்றுக்கும் உண்டெனினும் கம்பனின் அமைப்பின் நோக்கை நாம் ஊன்றி நோக்கினால், அப்பாத்திரங்களின் குணங்களில் ஒன்று தனித்த முறையில் முன்னின்று துலங்குவதைக் காணலாம்.

அவதாரபுருஷனான இராமன் புருடோத்தமன். கண்டவர் மனத்தை ஈர்க்கும் கட்டழகு படைத்தவன். “கண்டவர் தம்மனம் வழங்கு கணபுரத்தெம்கருமணியே! எண்டிசையும் ஆளுடையாய் இராகவனே தாலேலோ” என்றார் குலசேகரப்பெருமாள். ராமன் என்ற பெயரே “கண்டவரை ரமிக்கச்செய்பவன்” என்ற பொருளுடையதுதானே! “பகைவராயினும் கண்டால் மண் உண்ணும்படி செய்வதிறே அவன் அழகு”. “குஹப்பெருமாள் இனையபெருமானை ஸந்தேஹிக்க அவன் பரிகரங்கள் அவனையும் ஐயுற்று இரவு முழுவதும் படுகாடு கிடந்தனவினே. ‘ஒருநாள் கண்டாரை வடிவழகு படுத்தும் பாடினே இது’ என்றெல்லாம் போற்றுவார் ஆசார்யர்கள். இக்கட்டழகின் தன்மையைக் கண்டு சுவைத்தவர் கம்பர். எனவே அவர் காவியம் முழுவதிலும் இந்தப் பேரழகு பேசப்பெறுவதை நாம் காணலாம். ஒவ்வொருவரும் இவ்வழகை எவ்வாறு துய்த்தனர் என்பதைக் கம்பர் நமக்குக் காட்டிச் செல்வர்.

காட்டிலே இராமனையும் இலக்குவனையும் கூட்டிச்செல்கிறார் முனிவர் விசுவாமித்திரர். தன் முன்னே இராமனது அழகைக் காண்கிறார். ஐவரை அகத்தடைத்த முனி அவனழகிலே மயங்குகிறார். இப்புருஷோத்தமனுடைய அழகை உண்மையிலே பெண்மைதான் நன்கு மதித்து ரசிக்க இயலும் என்றுணர்கிறார். அப்படி அவ்வழகை ரசிக்க பெண்மைமையை வரமாகப்பெறவேண்டும். அப்படிப்பெற்றேனும் சுவைக்க வேண்டும் எனத்தூண்டுகிறதாம் அவ்வழகு. “ஆடவர்- பெண்மையை அவாவும் தோளினாய்” என்று விளிக்கிறார் தம் உள்ளத்தின் ஓட்டத்தை வெளிப்படுத்தி.

மிதிலை சென்ற இராமனை அவ்வூர்ப்பெண்கள் எல்லாரும் காண்கிறார்கள், அவனழகில் அவர்கள் ஈடுபட்ட வகைகளையெல்லாம் விளக்கிச்செல்வர் கம்பர். அழகு என்பது காதலுக்கு ஒரு துணைக்கருவி. மிதிலைப்பெண்கள் இக்கருவியை மட்டும் காணவில்லை. காதலின் பகுதியைக் காணவில்லை. பின் எதைக் கண்டார்கள்?

“கண்ணினால் காதல் என்னும் பொருளையே காண்கிறோம்இப்

பெண்ணினீர்மையினால் எய்தும் பயனின்று பெறுதுமென்பார்”

காதல் தத்துவத்தின் முழுவடிவமே இராமன் என உணர்கிறார்களாம்.

இராமனை அரசவைக்கு அழைத்து வருமாறு அனுப்பப்பெறுகிறான் சுமந்திரன்.

இராமனது கோயிலுட்சென்று இராமனை மிதுனமாக (இரட்டையாக) சீதையோடு அமர்ந்திருக்கக் காண்கிறான். இராமனது இயல்பழகு சீதையின் ஸன்னிதியிலே மேலும் ஒளிவிட்டுப் பெருகுகின்றது. அழகு இப்போது பிண்டப்பொருளாயின்றித் தேன் வெள்ளமாகப் பெருகிக்கிடக்கின்றது. அந்நறவு வெள்ளத்தே பறந்து பாய்ந்து பருகுகின்றன சுமந்திரனது கண்ணும் உள்ளமுமாகிய வண்டுகள்.

“அண்ணல் ஆண்டுஇருந்தான் அழகு அருநற வெனத்தன்

கண்ணும் உள்ளமும் வண்டெனக் களிக்கின்ற கண்ணான்” என்றார் கம்பர்.

சீதையோடு சேர்ந்திருக்கும் இருப்பில் இராமன் அழகு மேலும் மிளிருமென்பது மேலே காட்டப்பெற்றது. அரசவையில் சென்றது இராமன் மட்டும் தான். அவனைக் காணும் தசரதன் எப்போதும் தன் முன் வரும் இராமனது அழகு மட்டுமின்றிச் சுமந்திரன் மிதுனமாகக் கண்டபோது மிளிர்ந்த அழகோடு இராமன் மிளிர்வதைக் கண்டு மனம் உடைகிறான். உள்ளக் களிப்பு கண்ணெனும் மடைவழியே பீறி வெளிப்படுகிறது. இம்மிதுனத்தில் காணும் அழகையே அப்போது தசரதன் கண்டான் என்பதை “இராமனைத் திருவுறை மார்பகம் சேர்த்தான்” என்று கூறாமல் “சீதை கொண்களை திருவுறை மார்பகம் சேர்த்தான்” என்று கூறியதன் மூலம் குறித்தார்.

வனத்துட் புகுகிறான் இராமன். காலைக்கதிரவன் தன் செம்மையொளியை வீசுகிறான். இராமன் அழகொளிமுன் நிற்கத்தெம்பின்றி கதிரவன் ஒளி இராமனது திவ்விய காந்தியில் கலந்து கரைகிறது. தன் மனக்கண் முன்னே இக்காட்சியைக் காண்கிறார் கம்பர்.

“வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்

பொய்யோளும் இடையாளொடும் இனையானொடும் போனான்

மையோ மரகதமோ மறிகடலோ மழைமுகிலோ

ஐயோ! இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்”

என்று அவ்வழகில் ஈடுபட்டு உருகி நிற்கிறார் கம்பர்.

இராமனது அழகு “அழியா அழகு” எனக் கம்பர் கூறியதன் பொருள் உய்த்துணரத்தக்கது. புலனறி அழகும் அதனைத் துய்த்துப்பெறும் இன்பமும் அப்புலன்களுக்கு மூலமாயுள்ள பிரகிருதிபோன்று அழியும் இயல்புடையன. ஆனால் ஞானம் முதிர்ந்து அகக்கண் பெற்று அதனால் அறியப்பெறும் இன்பமும் அழகும் அதனைத் துய்த்துப்பெறும் இன்பமும் அழியாவிடையுடையன. இராமனது அழகு அழியா அழகு எனக்கூறிய கம்பர் அவ்வழகு புறக்கண்ணுக்கும் இலக்காயினும் உளக்கண்களே கண்டு துய்க்க வேண்டிய அழகு. அதனை வெறும் புலனறி அழகாக மட்டும் கொண்டு துய்க்க முயலுதல் தீது என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார். உளம் அறி அழகின் முன் புலனறி அழகின்ப உணர்வு ஒடுங்கிவிடும்; அவ்வழியா அழகைக் காணவேண்டிய முறையில் காணவில்லை என்பதே பொருள்.

“கண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டுணரும் ஐங்கருவி
கண்ட வின்பம் தெரிவரிய அளவில்லாச் சிற்றின்பம்
ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்
கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவடியே” என்றார்
நம்மாழ்வார். அவ்வழகும் இன்பமும் திருவோடிணைந்த சேர்த்தியிலே முழுதும்
ஒளிவிடும் என்பதை ‘ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப’ என்ற ஆழ்வார்
வாக்கு விளக்கி நிற்கும். இதனாலேயே நாராயணனைக் காட்டிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனை
மிகுதியும் விரும்பி நிற்பர் அடியார்கள். மாலைக் காட்டிலும் திருமாலுக்குப் பெருமை
மிகுதி. இவ்வுண்மையையே

“பெண்ணினின்னமுதன்னவள் தன்னோடும் பிரியா
வண்ண வெஞ்சிலைக் குரிசிலும் மருங்கினிதிருப்ப”

என்ற பாடலில் குறித்தார் கம்பர். இதில் மேலும் விளக்கம் காண்கிறோம். திருமகளோடு
அடியார் சேர்த்தியும் கொண்ட இருப்பில் அவனது அழகு மேலும் சோபிக்கும் என்பது
குறிப்பு.

அவதார புருஷனான இராமனது அழகின் தன்மை இது. இதன் பல்வேறு
படிகளையும் அதனை எவ்வெவ்வகையில் யார் யார் கண்டு துய்த்தனர் என்பதையும் கம்பர்
தம் காவியத்தில் அங்கங்கே பதித்து வைத்திருப்பது ஊன்றி நோக்கில் புலனாகும்.

எவனுடைய அழகைக் கண்டால் நிலையற்றதும் அழிவியல்புடையதுமான
புலனறி அழகின்பவுணர்வு ஒடுங்குமோ அவ்வழகனைக் காண்கிறது ஒரு பாத்திரம்.
கண்டும் உள்ளம் பண்படுத்தப்பெருமையால் ஒடுங்க வேண்டிய புலனுக்கர்ச்சி விழைவு
நேர்மாறாக ஓங்கிப் பெருகுகின்றது. அவ்விழைவும் இராம ஸௌந்தர்யத்தில் உள்ள
ஈடுபாட்டின் கனத்தால் வந்ததே. ஆனால் ரசிக்க எண்ணிய முறை மாறுபட்டமையின்
விளைவு விபாதமாகிறது. உளத்தால் கண்டு உளத்தால் துய்க்கவேயுரிய அவ்வழகைப்
புலனால் மட்டும் கண்டு புலனால் மட்டும் துய்க்க முனைந்த அப்பாத்திரமே
சூர்ப்பணகை.

இராமனைக் காண்கிறாள் சூர்ப்பணகை. அவனழகைக் கண்டு திகைத்து
உணர்விழந்து நிற்கிறாள். “அழகுத் தெய்வம் என்று போற்றுகிறார்களே அம் மன்மதன்
தானே இவன்!” என்று அயர்க்கிறாள். ஆனால் அடுத்த கணம் “அவன் தான்
சிவபெருமான் நெற்றிக்கண்ணால் அங்கம் வெந்துபோனானே!” என்று ஒதுக்கி
விடுகிறாள். உளப் பண்பில்லாமையாலே அவன் “காமனார் தாதை” “ஸாக்ஷாத் மந்மத
மந்மத:” என்று புலப்பட்டிலது அவளுக்கு. வேறு அழகுத் தெய்வம்
தெரிந்திலாளாதலாலே சிவனால் அங்கம் இழந்த மந்மதன் தவம் செய்து மீண்டும்
உருவம் பெற்றிருக்கவேண்டும் என மீண்டும் எண்ணுகிறாள். அங்க அங்கமாக
அவனழகை அவள்கட்புலன் பருகிப்பருகி ரசிக்கிறது. இவ்வளவு அழகா என
வியக்கிறாள். அவள் பெண்மையுள்ளம் இத்துணை அழகுடையவன் எவ்வளவு
ஸ்ரீஸைஸேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

மென்மையான உடலமைப்புடையவனாயிருக்க வேண்டும் எனக் கணக்கிடுகிறது. அவ்வளவு சுகுமாரமான சரீரம் இப்படித் தவத்தால் வாடுகிறதே என்ற பரிவு தோன்ற ஏங்குகிறது. வெகுவேகமாக அவள் புலனுணர்வு பருகிய அவனழகெனும் நறவு அவள் உள்ளத்தை வெறிகொள்ளச் செய்கிறது. அவனை அணையத்துடிக்கிறாள்.

அவ்வளவு துடிப்பிலும் அவளுடைய அழகுணர்ச்சியும் ரசனையும் அவளை எச்சரிக்கின்றன. “நீ அவ்வழகன் முன் செல்ல வேணும் அருகதை யுடையவளா எனப் பார்த்துக்கொள்” என்று. தன் வடிவைத் தானே பார்த்துக்கொள்கிறாள். “அந்த அழகுருவன் முன் இந்தக் கோர ரூபத்தோடு போவதா?” என்று தானே வெட்கிக் கூசுகிறாள். தகுதியில்லை என்று விட்டாளா? மாறாக அவன் முன் செல்லத்தக்க ஒரு பொய் வடிவம் கொண்டேனும் அவனைக் கிட்ட வேண்டும் என்று வழிகாட்டி வற்புறுத்துகிறது வஞ்சகத்தில் ஊறிய அவள் மனம். திருமகளை உன்னி மந்திரத்தை ஓதுகிறாள். எந்தத் திருவுக்குத் தீங்கிழைக்கப் போகிறாளோ அத்திருவே அழகுருவத்தை அவளுக்களிக்கிறது. இராமனே விழித்த கண் வாங்கமாட்டாது அதிசயிக்கும்படியான அழகியாக அவன் முன்னே அடி பெயர்க்கிறாள் சூர்ப்பணகை.

இராமனோடு சமத்காரமாகத் தான் பேசுகிறாள். எனினும் வாலறிவன் சன்னிதியில் வஞ்சகம் பலிக்குமோ? அவள் உண்மை நோக்கம் என்ன என்பதை உணர்கிறுள் இராமன். ஆனால் அதை வெளிக்காட்டாமலே அவளோடு பேச்சுக்கொடுக்கிறாள். அவன் பேசிய பாணியைத் தவறாகப் பொருள் கொள்கிறாள் சூர்ப்பணகை. அதன் காரணமாக வந்த காரியம் பலிதமாகும் என்று அவள் தவறான நம்பிக்கை கொள்ளும் நேரம். சீதை அங்கே தோன்றுகிறாள். பொய்யழகு உண்மையழகைக் காண்கிறது. சூர்ப்பணகையின் உள்ளத்தே முதலில் எழுந்த உணர்ச்சி பொருமையல்ல, ராமனது அழகில் மூழ்கிய அவள் உள்ளம் அழகுணர்வின் சிக்கலிலேயே பின்னிக்கிடக்கின்றது. வந்த மெய்யழகினைப் போற்றவே செய்கிறாள். “என்ன அழகு! இப்படியும் அழகு இருக்கிறதோ!” என வியக்கிறாள். “பெண்மையின் அழகை ஆண்கள் தான் முழுக்க ரசிக்க இயலும், ஆயினும் என்ன விபரீதம். பெண்ணான என்னையே ஈர்க்கின்றதே இப்பெண்ணழகு அப்படியாயின் இவ்வழகை ஆடவர் கண்டால்? கண்டால் வேறு என்ன? அதோகதிதான்” என்று ஆடவர் உலகைப் பரிதாபக் கண்ணோடு பார்க்கிறாள் சூர்ப்பணகை. ஆணழகனைப் பார்க்கிறாள். பெண்ணழகியைப் பார்க்கிறாள். மாறி மாறி நோக்க அவ்விரண்டு அழகும் நன்கு ஒற்றுமை யறுகின்றன என்பதை உணர்கிறாள். ஆணழகு பெண்ணழகு இரண்டுக்கும் வரம்பு இவர்கள் இருவருமே என முடிவு கட்டுகிறது அவள் ஆராய்ச்சி. அதுவரை விடம் தோயாது நின்றது அவளுடைய அழகுணர்ச்சி. ஆனால் அடுத்த கணம் தன்னினைவு வருகிறது. “கண்பிற பொருளில் செல்லர், கருத்தெனின் அஃதே” என எவளுடைய அழகில் ஈடுபட்டாளோ அவள் பால் பொருமை தோன்றுகிறது. அந்த நஞ்சு தோய்ந்த நிலையில் சீதை யாராயிருக்கலாம் என ஆராய முற்படுகிறாள். “இவள் இவன் மனைவியாக இருக்கமுடியாது. இத்துணை அழகியை

துன்பமும் ஆபத்தும் நிறைந்த கானகத்துக்கு இவன் கொணர்வானா? ஊஹும், அவனுடைய செளந்தர்ய உணர்ச்சி ஒருக்காலும் அதற்கு இடம் கொடாது...இவ்வளவு அழகுடையவர் யாருமே இங்கு கிடையாது. பின் இவள் யார்? ஆம் என்னைப்போல் இடையிலே வந்த எவளோ இவனழகில் ஈடுபட்டு யான் கொண்டது போல பொய்யழகு வேடம் பூண்டு தான் வந்திருக்கவேண்டும்” என்று முடிவு கட்டுகிறது அவளது கோணல் புத்தி. அவளைப்பழித்து இழிவு படுத்திக் காட்டினால்தான் அவ்வழகன் முன் தான் நிற்க இடமுண்டு என்று எண்ணுகிறாள் அவள். பெண்ணான அவளுக்கே பெண்ணைசை தோற்றுவிக்கும் அப்பெண்ணரசி அவ்வஞ்சகியின் வருணனையில் ஒரு அரக்கியாக வடிக்கப் பெறுகிறாள் இராமன் திருமுன்பு,

“வருமிவள் மாயம் வல்லள்; வஞ்சனை அரக்கி; நெஞ்சம்
தெரிவிலன்; தேறும் செய்கை சீரியோய் செவ்விதன்ரூல்;
உருவிதும் உண்மையன்ரூல்; ஊன்நுகர் வாழ்க்கையானை
வெருவுவன்; எய்தா வண்ணம் விலக்குதி வீர! என்றாள்”

நடுங்கும் குரலில் அந்தச் சீதை என்னும் “பொய்யழகியான அரக்கி”யின் பண்புகளை விவரித்து “அவள் ஊன்தின்னி. அதோ பாருங்கள் வருகிறாள் என்னைத் தின்ன. தயவு செய்து அவளிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுங்களேன்!” என்று பதறிக்கதறி ஒரு நாடகமே ஆடிவிடுகிறாள்.

“உண்மை பொய்யினைப் பொய்யின் வாய்மூலமே எப்படி வெளிப்படுத்தி விடுகிறது!” என்று ரசித்துக்கொண்டே புன்முறுவல் பூக்கிறாள் இராமன். இனி விளையாட்டுக்கூடாது என்று முடிவு செய்தவனாய் “அம்மா! உன் உண்மை வடிவை நீயே உணர்த்திக் காட்டியமைக்கு மிகவும் நன்றி. இனி பேசாமல் போய்விடு. என் தம்பி இருக்கிறான் ஒருவன். மிகுந்த கோபக்காரன். நல்லவேளை அவன் இப்போது இங்கில்லை” எனக்கூறுகிறான். அவள் போகாது தயங்கி நிற்கவே ஆணழகு பெண்ணழகோடு அந்த இடத்தை விட்டே அகல்கிறது.

எரிச்சலோடும், கோபத்தோடும், புழுக்கத்தோடும் அங்கு நின்று செல்கிறாள் சூர்ப்பணகை. மலர்ச்சோலையில் உள்ள ஒரு பளிங்கறையை அடைகிறாள். நேரமோ அந்தி மாலை. உள்ளமோ நைந்த நிலையிலிருக்கிறது. அப்பேரழகினைப் புலனறி பொருளாகக் கொள்ளத் துடிக்கிறது. உள்ளே எழுந்த அததீயவிட மென்னும் காமக் கனல் அவள் உடலெங்கும் பற்றிப்படர்கின்றது. அக்கனலால் உள் பதனிடப்பட்ட அவள் மேனியில் மன்மதசரங்கள் தங்கு தடையின்றிப் பாய்ந்து ஊடுருவுகின்றன. அவை பாய்ந்த புண்களில் வேல் போன்று தென்றல் நுழைந்து குடைகிறது. கீழே விழுந்து புரள்கிறாள். உடல் வலியழந்து ஓய்கிறது. வெறிகொண்டு துடிக்கும் உள்ளம் உடலை எழுந்து செயல்படத் தூண்டுகிறது. “உன்னை வாட்டும் நிலவையும் மாறனையும் ஏன் நீ பிசைந்து உண்டு விடக்கூடாது?” எனக்கேட்கிறது. செய்யமுனைகிறாள். ஆனால் சாதிக்கத் தெம்பின்றிச் சாய்கிறாள். மனம் புழுங்குகின்றது. உயிர் ஓய்ந்து உள்ளே

ஒடுங்குகின்றது. ஆனால் பிரிந்து விடுகிறதா? இல்லை. மெல்ல ஒரு நம்பிக்கை ஊடாடுகிறது. “முயன்றால் ராமனை அடையலாம். அடைந்தால் வாழலாம்” என்று ஒரு எண்ணம் எழுகின்றது. அதைத் தாரகமாகப் பற்றிக்கொண்டு உயிர் நிலைக்கிறது.

இந்நிலையிலே இந்நம்பிக்கை ஈடேறுமா என எண்ணமிடுகிறாள். சென்ற நிகழ்ச்சிகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வருகின்றன. சீதை மனத்திரையில் தோன்றுகிறாள். “இவள் அவன் தேவி. இவளை உன்னைப் போன்ற ஒரு மாயவேடக்காரி என்று மதித்தாயே நீ. இந்த உண்மைப் பேரழகியின் முன் உன் பகட்டு வெறும் பகல் விளக்குத் தானே” என்று இடித்துக் காட்டுகிறது உண்மையழகுணர்ச்சி. ஆம் நீ சொல்வது உண்மையே! என ஒப்புக்கொள்கிறாள். அப்போதைய அவள் மன நிலையில் உண்மையை உணரும் அறிவுத் தெளிவு சற்றே தலைநீட்டுகிறது.

“காவியமோ கயலோ எனும் கண்ணினைத்
தேவியோ திரு,மங் கையில் செவ்வியாள்
பாவி யேனையும் பார்க்குங்கொ லோவெனும்
ஆவி ஓயினும் ஆசையின் ஓய்விலாள்”

‘உண்மைதானே அப்பேரழகியான மனைவி அருகிலிருக்கும் போது என்னை ஏறெடுத்தும் பார்ப்பானா அவன்?’ எனத் தன் தகுதியின்மையை உணர்கிறாள். அவள் உண்மையழகுணர்ச்சியும், அவ்வழகை உணர்ந்து போற்றும் பண்பும் அப்போது நல்ல முறையிலேதான் முதலில் செயல்பட்டன என்பதை அவள் தன்னைத்தானே ‘பாவியேன்’ எனக் கூறிக்கொள்வது காட்டும். இது ஆவி ஓய்ந்த நிலையில்.

ஆனால் அந்த ஆவி முற்றும் ஓயாமல் “ஆழியாளை அடையலாம். அடைந்த பின் வாழலாம்” என்னும் ஆசை மருந்தை மெல்ல மெல்ல உணர்கிறது. அவள் ஆசையோ ஓயாமல் உள்ளேயே புழுங்கிக் கொண்டே கிடக்கின்றது. உயிர் நம்பிக்கை மூலமாகத் தெம்பு பெறப் பெற உள்ளே பதுங்கிக் கிடந்த ஆசை வேகம் பெறுகிறது. அவள் உள்ளம் முழுவதையும் அது விரைவில் பற்றிக்கொள்கிறது. சிறிது காலம் வெளிப்பட்ட உண்மை யழகுணர்ச்சியும் நியாய அறிவுத் திறனும் கால் வாங்குகின்றன. மீண்டும் ஓயா ஆசைச் சுழலிலே சிக்கி யுழல்கிறாள். அவ்வாசை நிறைவேற வழிவகைகளைத் தேடுகிறது அவள் உள்ளம்.

“சீதையை அப்புறப்படுத்திவிட்டால்?” என யோசனை தோன்றுகிறது. அது மட்டும் போதுமா? அவள் வடிவும் என் வடிவும் அவனறிந்தவை. அவள் வடிவு அவன் உள்ளத்தில் இருக்கும் வரை என்னை அவன் கண்கள் நோக்கா. அவ்வடிவும் அவன் உள்ளத்தைவிட்டு அகலாது. பின் என்ன செய்ய? என எண்ணுகிறாள். ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள் “சீதையை அகற்றி விட வேண்டும். அவள் வடிவு போன்றே நம் மாயத்தால் வடிவுகொள்ள வேண்டும். நம்மைச் சீதையென்றே கருதி விடுவான். நாம் கோரிய வாழ்வைப் பெறலாம்” என்பதே அம்முடிவு.

“படியிலாள் மருங்குள்ளவு எனை அவன் பாரான்
கடிதின் ஓடினென் எடுத்து ஒல்லைக் கரந்து அவள் காதல்
வடிவில் நான் அவனுடன் வாழ்வதே வாழ்வு என மதியா”

சீதையை வேற்றிடத்தே மறைத்து வைக்க மட்டும்தான் எண்ணுகிறாள். அவள் அழகுணர்ச்சி சீதையை அழிக்கத் துணியவில்லை.

அம்முடிவைச் செயலாக்க முற்படுகிறாள். தனியிருந்த சீதையைக் கவர அவள் நெருங்கும் நேரம் மறைவிலிருந்த இலக்குவன் கண்டு கொள்கிறான். சூர்ப்பணகை அங்கவீனமுற்று வீழ்கிறாள். இரத்த வெள்ளத்திலே புரண்டு துடித்து அவள் அழும் குரல் பரிதாபமானது. அந்நிலையில் கோபமும் பழி யுணர்வுமே அவள் உள்ளத்தை ஆட்கொள்கின்றன. அதுதானே இயற்கை. தான்பட்ட பரிபவம் அச்சகோதரர் படவேண்டும் என்று துடிக்கிறாள். உடல் துன்பத்தின் கொடுமையிலே அவள் அழகுணர்வு தேய்ந்தே போகிறது. எந்த அழகை எண்ணி வெறிகொண்டாளோ எதையே எண்ணி ஆவி ஓய்ந்தாளோ அது இப்போது துச்சமாகி விடுகிறது. அண்ணையும்கூட பிறரையும் அலறி அழைக்கிறாள் பழிவாங்க. யாரை? அவர்களைக் கூறும் போதும் அவர்கள் வடிவம் உள்ளத்தே தோன்றுகிறது. அழகுணர்வு தேய்ந்ததே தவிர மாயவில்லை. “உருப்படிவில் மன்மதனை ஒத்துளர்” என்றே அவர்களை வருணிக்கிறாள். அவள் உள்ளத்தே இலக்குவனது அழகுருவும் இப்போது இடம்பெற்றுவிட்டது எனத் தோன்றுகிறது. அண்ணன் ஒரு வேளை கிட்டாது போயினும் அடுத்த தம்பியாவது கிட்டமாட்டானா என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தே எழுந்திருக்க வேண்டும்.

அழைத்தவர் ஒருவரும் வரவில்லை. உடல்வலி குறைவு படுகிறது. இச்சமயத்தில் நதிக்கரையினின்றும் இராமன் வருகிறான். தூரத்தே அவன் வரவைக் காண்கிறாள். உடல் துன்பம் பறக்கிறது. அவன் மேனியில் மயங்குகிறாள். தான்பட்ட துன்பத்தையே அவன் திருவடிகளில் காணிக்கையாக வைத்து அவன் இரக்க வுணர்வைத்தூண்டித் தன் கோரிக்கையைப் பெற்றுவிடலாம் எனத் தோன்றுகிறது அவளுக்கு. நேரே அவன் முன்பு சென்று.

“வந்தானே எதிர்நோக்கி வயிறலைத்து மழைக்கண்ணீர்
செந்தாமரைக் குருதியொடு செழுநிலத்தைச் சேருக்கி
அந்தோ! உன் திருமேனிக்கு அன்பிழைத்த வன்பிழையால்
எந்தாய்! யான் பட்டபடி இதுகாண் என்று எதிர் விழுந்தாள்”

அப்படி விழுபவளுக்கு “நாம் நேற்றுப் பேரழகி உருவில் சென்றோம். அப்போதே அவன் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவில்லையே. இப்போது நம் சுயவடிவில் கோர அரக்கியாக, அதுவும் விகாரமாக அங்கம் குறைந்து இரத்தம் பெருக வல்லவா செல்கிறோம். இதை அவன் பார்ப்பானா?” என்ற எண்ணம் கூட எழவில்லை. அத்துணை மோகம் அவ்வழகனிடம். “ஐயனே! நான் செய்த தவறு ஒன்றுமில்லையே! உன் பேரழகு என்னைச் சொக்க வைத்தது. மயங்கினேன். உன்னைப் பெறத்துடித்தேன். அழகைப் போற்றுவதும் பூர்ணலேசுதயாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

ஒரு குற்றமா? குற்றமாயினும் அதைச் செய்வதற்கும் காரணம் உனது பேரழகுதானே. நானா பொறுப்பு. அத்தகைய சீரிய உணர்வுக்கு நான்பெற்ற தகாத கொடிய தண்டனையே நீயே உன் திருக்கண்களால் பார்!” என்று விழுகிறாள் இராமன் முன்பு.

இலக்குவன் வருகிறான். நடந்தவற்றைத் தெரிகிறான் இராமன். “நீ போய் விடு. இருந்தால் மேலும் இடர்ப்படுவாய்” எனச் சூர்ப்பணகையை எச்சரிக்கிறான். அவளால் போகமுடியவில்லை. இராமனது சௌந்தர்யக் காந்தம் அவள் இரும்புளத்தைப் பற்றி ஈர்க்கிறது. இப்போதைய அரக்கி வடிவைக் கண்டுதான் இராமன் இப்படிக்கூறுகிறான் என எண்ணுகின்றான். “என் வடிவை நீ நேற்றுப் பார்த்தாயே. பார்த்து வியந்து விழித்தாயே. அவ்வடிவை மீண்டும் பெறும் ஆற்றலுண்டு எனக்கு. இந்நிலையை வைத்து என்னைத் தள்ளி விடவேண்டாம்” என மன்றுகிறான். தான் பட்ட பரிபவத்தால் அவனிடம் அவளுக்கு எவ்விதச் செயிர்ப்பும் இல்லையாம். மாறாக அவளழகை ரசித்து இவ்வழகோடு பிறர் முன் அவள் தோன்றக்கூடாது. தான் மட்டும் ரசிக்கவேண்டும். தன் முன் அவ்வழகோடு தோன்றும் ஆற்றல் அவளுக்குண்டு என்று கொண்டுதான் அவளை இப்பரிபவத்துக்குள்ளாக்கினானாம் இராமன். ஆகவே இராமன் பேரில் முன்னைக் காட்டிலும் இரும்புளங்கு காதலுண்டாய்விட்டதாம் அவளுக்கு. இப்படிப் பலவிதமாகக் கற்பனைப் பசப்புகள் காட்டிப்பார்க்கிறாள். இராம ஸௌந்தர்யத்தில் கொண்டவெறி எவ்வகையில் எல்லாம் தான் செயல்படுகிறது!

முயற்சி பலிக்கவில்லை. இப்பேரழகு தான் கிட்டவில்லை. அதனை அடுத்த அழகுருவாவாது கிட்டுமா பார்க்கலாம் என எண்ணுகிறாள். ‘ஸ்வாமீ! தங்களுக்கு வேறொரு அழகியிருப்பதால் என்னை ஏற்க மறுக்கிறீர்கள். சரி! கிடக்கட்டும். ஆனால் தங்கள் துணைவருக்கு அத்தகைய இடர்ப்பாடொன்றும் இல்லையே. அவரோடாவது என்னை இணைப்பதில் தடையிருக்கவே முடியாதே” எனக்கேட்கிறாள். இனி இவளைப் பேசவிடக்கூடாது என எண்ணுகிறான் இராமன். லக்ஷ்மணனை நோக்குகிறான். அவன் கோபத்தோடு வாளில் கை வைக்கிறான். தன் எண்ணம் ஈடேற வழியேயில்லை எனப்படுகிறது சூர்ப்பணகைக்கு. இதுவரை ஸாம, பேத, தான உபாயங்களைக் கையாண்டு பார்த்தோம். பயனில்லை. தண்டோபாயத்தாலேனும் நம்மெண்ணம் ஈடேறுமா பார்ப்போம் என எண்ணுகிறாள். “அப்படியா. இப்போதே சென்று உங்களுக்கு எமனான கரனைக் கொணர்கிறேன்!” என அச்சுறுத்தி அகல்கிறாள். கரன் முதலியவர்கள் வந்தால் பயந்து பணிவார்கள். தான் இடைவிழுந்து பரிந்து அவ்வழகனைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பது அவள் நம்பிக்கை.

கரனிடம் செல்கிறாள். அவளைக் கண்டதுமே சீறிப்பதறியெழுந்த கரன் “உன்னை இப்படிச் செய்தது யார்?” என உறுமிக் கேட்கிறான். பதில் கூறத் தொடங்கும்போதே இராம லக்ஷ்மணர்களின் சுந்தரவடிவங்கள் அவள் மனக்கண் முன்னே தோன்றுகின்றன அதனை அடக்கிக் கூற முயல்கிறாள்.

“இருவர் மானிடர் தாபதர் ஏந்திய வரிவில் வாள் கையர்”

என்று தொடங்குகிறாள். அவ்வளவு மட்டும் தான் அவளால் அவள் உள்ளத்தே ஓடும் உண்மை உணர்வை அடக்கிக் கொள்ள முடிந்தது. அவளையும் மீறி “மன்மதன் மேனியர்” என்று கூறிவிடுகிறாள். சட்டென்று “மறந்துவிட்டோமே, அவர்கள் அழகிலே நாம் சிக்கியதை கரன் உணர்ந்து விட்டால்....” என்று எண்ணுகிறாள். அதனை மறைக்க “நமக்கு எது நேர் எதிரோ அந்தத் தருமத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் என்பதைக் குறிக்க ‘தருமநீரர்’ என்கிறாள். அதுமட்டுமல்ல, அத்தருமத்தை நிலைநாட்டக்கூடிய அரச குமரர்கள் “தயரதன் காதலர்” என அழுத்தம் தோன்றக் கூறுகிறாள். அத்தருமத்தை நிலைநாட்ட நம்மையெல்லாம் அழிக்க முனைந்து போர்க்கோலமாக வந்துள்ளார்கள் என்பதைக் குறிப்பவளாய் “செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவார்” என முடிக்கிறாள். தன்னை அவர்கள் இப்படிச் செய்ததற்கு சமத்காரமான காரணத்தைக் கற்பிக்கிறாள். அவர்களோடு ஒரு பேரழகி வந்திருக்கிறாள். தம்பி! அட்டா! என்ன அழகு! பார்த்தேன். இவள் நம் அண்ணனுக்குத்தான் தக்கவள் என்று அவளைப் பற்றப்போனேன். கிடைத்த பலன் இது” எனக்கூறி முடிக்கிறாள். பாவம்! கரன் உள்ளம், அவளுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தில் தோய்ந்து நின்றமையின், அவள் கூற்றின் உண்மையை ஆராயவில்லை. நம்பிவிடுகிறது.

கரவதம் முடிகிறது. அங்கே போர் நடந்துகொண்டிருக்கையிலேயே எதிரில் போரிடும் இராமன் கண் அழகையே பருகிக்கொண்டிருக்கிறாள் சூர்ப்பணகை. அவள் ஆசை மேலும் மேலும் பெருகுகிறது. எப்படியும் சீதையை அப்புறப்படுத்திவிட்டால் தன் எண்ணம் ஈடேறும் என எண்ணுகிறாள். “இராவண அண்ணாவிடமும் சென்று இதே நாடகத்தை நடப்போம். அவன் காமுகன். அவளை எப்படியும் கவர்ந்துவிடுவான். பின் நம் காரியம் எளிதிலே கைகூடிவிடும்” என்று நம்புகிறாள். நேரே இலங்கை செல்கிறாள். அண்ணன் காலடியில் விழுந்து புலம்புகிறாள். சீற்றம் பொங்குகிறது இராவணனுக்கு. “இது யாவர் செயல்” என இடிக்கிறது இராவணன் குரல்.

கரன் முன்பு போலவே “காணிடையடைந்து புவி காவல் புரிகின்றார்” என்று தன் உள்ளத்தே தாண்டவமாடிக்கொண்டிருக்கும் அவ்வழகினை மறைத்தேதான் தொடங்குகிறாள் சூர்ப்பணகை. ஆனால்? பாவம்! முடியவில்லை. உடனேயே. “மீனுடை நெடுங்கொடியினேன் அணையர். மேல்கீழ், ஊனுடை யுடம்புடைமையோர் ஒருவர் ஒவ்வா” என அவளையும் மீறிப் பீறி வருகின்றன சொற்கள். தன்னைக்கடிந்து கொள்கிறாள். “ஊனுடை யுடம்புடை யோரில் உவமையில்லாதவர்” என்றால் தேவர்களாயிருக்குமோ என அண்ணன் நினைக்கலாம். யாரை அவன் அற்பமா நினைக்கிறானோ அதைச் சொன்னால்தான் அவன் கோபம் மிகும் என்று கொண்டவளாய் ‘மானுடர்’ எனக்கூறி அவர்கள் தன்னைத் தீண்டி யிப்படிச்செய்தனர் என்பதை “தடிந்தனர்கள் வாள் உருவி” என முடிக்கிறாள். அவள் எண்ணம் ஈடேறுகிறது. செய்தவர் மானுடர் என்றலுமே தன் மானமும் சீறியெழுகின்றன இராவணனுக்கு. எனினும் பேரரசனல்லவா? அற்ப மனிதர் இத்தகைய துணிவு பூணக் காரணம்! அதிலும் இராவணன் தங்கையைத் தீண்டி
ஸ்ரீஸைலேஸ்தயாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

அங்கவீனம் செய்யும்படியான துணிவு பிறக்க வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு இயல்பாயுள்ள அச்சம் அகலும்படி இவள் ஏதேனும் செய்தேயிருக்கவேண்டும் என்று கணப்பொழுதில் நிச்சயித்து விடுகிறது அவன் அரசவுள்ளம். எனினும் சபையோர் முன்னே நேரே அவ்விதம் கேட்பது குறைவாகுமே என எண்ணுகிறான். “சரி! பயத்தை விடு. தயங்காமல் நடந்ததைச் சொல்” என்று பணிக்கிறான்.

தன்னை எவ்வகையிலும் தவறான முறையில் அண்ணன் ஐயுறவில்லை என்று எண்ணிக்கொள்கிறார் சூர்ப்பணகை. ஆரம்பிக்கிறார். தொடங்கும்போதே அவ்வழகர் வடிவங்கள் முன்னிற்கின்றன. “மன்மதனை ஒப்பர் மணிமேனி” என வருகிறது சொற்கள். தன் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்துகிறோம் என்ற நினைவுவருகிறது. அண்ணன் மானுடர் வலியற்றவர் அற்பர் என்று துச்சமாகக் கொள்பவனல்லவா. அப்படி அவன் அசட்டையாக இருந்துவிடக்கூடாது என்று

“..... வடமேருத்
தன்னெழிலழிப்பர் திரள்தோளின் வலிதன்னால்
என்தனை யிப்பொழுதிசைப்பது உலகேழும்
நன்மதனழிப்பர் ஒரிமைப்பின் நனிவில்லான்”

எனத்தொடங்கி நீ எண்ணியபடி அவர்கள் வெறும் அற்ப மனிதர்களல்லர் என்று கூறுகிறார். அண்ணனையானாலும் அவள் ஆசையழகனை அவன் குறைவாக மதித்தது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நேரே எதிர்த்துரைக்கவும் கூடாது; அண்ணன் அசட்டையாயிருந்து விடவும் கூடாது அவளுக்கு. அப்படித் தொடங்கி அவன் வீர வுணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்பும் முறையில் பேசுகிறார். அப்பேச்சிடையேயும் அவ்வழகுருவங்களை மறக்க இயலவில்லை. “வானத்து, இந்துவின் முகத்தர், எறி நீரிலெழு நாளக்கந்தமலரை பொருவு கண்ணர்” என்று அவர்கள் கண்ணழகிலே ஈடுபடுகிறது அவள் உள்ளம். ஒரு வழியாகச் சமாளித்து அம் ‘மானுடரின்’ சௌரியங்களைப் பேசி முடிக்கிறார். நல்ல வேளையாக இராவணன் வீரவுணர்ச்சி வீறு பெற்றெழுகிறது. அவ்வெழுச்சியிலே அவர்களழகில் ஈடுபட்டு அவள் பேசிய மொழிகளின் உட்கிடக்கையை அவன் உணரவில்லை. கோபம் பொங்குகிறது. “கரன் முதலியோர் என்ன செய்தார்கள்? உறங்கிக் கொண்டா இருந்தார்கள்?” என்று சீறி வருகின்றது கேள்வி.

கரவதத்தைச் சுருக்கமாகவே முடிக்கிறார் அவள். தன் ஆசைவடிவினை அற்பமாக எண்ணின அண்ணன் முன் அவர்களது பெருமையையும் குறிப்பாக உணர்த்தி விடுகிறார். “கரனிடம் சொன்னேன் அண்ணா! அவர்கள் அனைவருமே ஆரவாரத்தோடு தான் திரண்டு புறப்பட்டார்கள். எதிர்ப்புறம் அவன் ஒருவன் தான் நின்றான். ஆனால் ... ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் அவன் வில்லையே ஏணியாகக் கொண்டு விண்ணுலகேறி விட்டார்கள்!” என்று கூறும்போது சூர்ப்பணகை உள்ளத்திரையிலே கரவதம் செய்த இராமன் வடிவம் தாண்டவமாடுகிறது. அப்போர் புரியும் போதும் அவன் ‘எல்லொன்று கமலச் செங்கண்’ அழகைத் தான் ரசித்து நின்றமை நினைவுக்கு வருகிறது. (தொடரும்)

65. ஸௌஸீல்யஸீதலமவேலக்ருபாதரங்க
ஸம்ப்லாவிதாகி₂லம் அக்ருத்ரிமபூ₄ம நிம்நம்|
லக்ஷம்யா ச வாஸிதமபூ₄ம விக₃ராஹமாநா:
ஸ்ரீரங்க₃ராஜமிஷபத்₃மஸர: ப்ரஸந்நம்||

விளக்கவுரை: கீழிரண்டு ஸ்லோகங்களால் பெருமானை தாமரைத்தடாகமாக வருணித்தாரல்லவா. அக்குளத்திற்கும் பெருமானுக்கும் மேலும் சில ஒற்றுமைகளை இதில் பேசுகிறார். இயற்கையாகவே பொய்கைகள் எப்போதும் குளிர்ந்திருக்கும். அது போல எம்பெருமானாகிய பொய்கையும் நெருங்கமுடியாத நெருப்புப்போலே உள்ள பரத்வமில்லாமல், உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாடின்றி எல்லாரும் கலந்து பரிமாறக்கூடிய ஸௌலப்யம்(எளிமை) என்கிற குளிர்ச்சி மிக்கதாக உள்ளது. பொய்கைகள் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற வேறுபாடின்றி அனைவரும் நீராடுவதற்கு ஏற்றதாய் உள்ளது. அரங்கனாகிய பொய்கையும் கரைகடந்து பெருக்கூடிய க்ருபையாகிய வெள்ளத்தினால் எந்தவிதமான வேறுபாடின்றி அனைவரையும் போஷிக்கிறது. பொய்கை பரப்பளவினால் பெரியதாயிருக்கும். பகவானும் குணங்களால் பெரியவராயுள்ளார். பொய்கை ஆழம் மிக்கதாயிருக்கும். இவரும் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளால் அளவிடமுடியாதவராயுள்ளார். பொய்கைமலர்களால் நறுமணம்மிக்கதாயும், தெளிந்ததாயுமிருக்கும். இவரும் பெரியபிராட்டியாரால் மணம்மிக்கவராயும், தெளிந்தவராயும் உள்ளார். அத்தகைய ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய தாமரைக்குளத்தில் குள்ளக்குளிர்க்குடைந்து நீராடுவோமாக.

66. ஸிம்ஹாஸநே கமலயா க்ஷமயா ச விஸ்வம்
ஏகாதபத்ரயிதும் அஸ்மத₃ஸூந்நிஷண்ணம்|
லக்ஷமீஸ்வயம்வரஸநாதி₂தயௌவநஸ்ரீ
ஸௌந்த₃ர்யஸம்பத₃வலிப்தமிவாலிஹீயா||

விளக்கவுரை: அசையும்பொருள்கள் அசையாப்பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தையும் ஆளக்கூடியவராய், ஒருவெண்கொற்றக்குடையின்கீழ், அரங்கன் திருமகளோடும், மண்மகளோடும் எனது உயிராய் வீற்றிருக்கிறார். திருப்பாற்கடலைக்கடைந்தபோது தோன்றிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

ஸ்வயம்வரத்தில் தன்னையே கணவனாகத் தேர்ந்தெடுக்குமளவிற்கு விளங்கிய யௌவந ஸோபையையும் அழகாகிய செல்வத்தையும் உடையவராய் இருந்ததனால் கர்வம்கொண்டவராயும் உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை போக்யமாக அநுபவிப்போமாக.

67. ஆபாத₃மூலமணிமௌலி ஸமுல்லஸந்த்யா
ஸ்வாதந்தர்ய ஸௌஹ்ருத₃தரங்கி₃தயா₃ங்க₃ப₄ங்க₃யா
ஸக₂யம் ஸமஸ்தஜநசேதஸி ஸந்த₃த₄நம்
ஸ்ரீரங்க₃ராஜம் அநிமேஷமநுஸ்ரியாஸ்ம||

விளக்கவுரை: கீழ்ச்லோகத்தில் செருக்குக்கொண்ட பெருமான் என்கிறார். அப்படி கர்வம் கொண்டிருக்கும் பெருமானை நாம் நெருங்கமுடியுமா என்று ஐயுறுமவர்களுக்கு, அவரது ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் ஈர்க்கும் தன்மை விளங்குவதால் அணுகச்சூசவேண்டாம் என்கிறார் இதில்.

திருவடிதொடங்கி திருமுடியளவும் பெருமானது திவ்யாவயவங்களில் நிரங்குசுவதந்த்ரனாக விளங்குவதாகிய மேன்மையும், அனைத்துயிர்களுக்கும் நண்பனாய் விளங்கும் நீர்மையும், அவயவங்களின் அமைப்பினால் புலப்படுத்தப்படுகின்றன. அனைத்துமக்களுடைய நெஞ்சிலும் அன்பை விளவிக்கின்ற ஸ்ரீரங்கநாதனை இமைகொட்டுதலின்றிக் காண்போமாக.

68. க்ஷிதிகமலநிவாஸாகல்பவல்லீ ஸலீலோல்
லு₂நத₃ஸ₃தி₃ஸோத₃யத்₃ யௌவநாரம்ப₄ஜ்ரும்ப₄:|
ஸ்ரமமபஹரதாம் மே ரங்க₃த₄மேதிதத்த₃
வரமயப₂லநம்ர: பத்ரல: பாரிஜாத:||

விளக்கவுரை: ஸ்ரீரங்கநாதன் ஒருபாரிஜாதமரமாக விளங்குகிறார். இந்தப் பாரிஜாதவ்ருக்ஷத்தில் திருமகளும், மண்மகளுமாகிய கற்பகக்கொடிகள் அழகுற ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதால் இப்போது தான் இவருக்கு யௌவநப்பருவம் தோன்றியதோ என்னுமளவிற்கு பத்துத்திக்குகளிலும் விலக்ஷணமாக விளங்குகிறது. இலைகள் நிரம்பியதாயும் அவரவர்கள் பெறும் வரங்களாகிற பழங்களை மிகுதியாகக்கொண்டதால் வணக்கமுற்றதாயும் விளங்குகிறது.

அப்பொருள்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு ஸரீரமாயிருக்கையாலே ஓராத்மாவாலே வ்யாபிக்கப்பட்ட ஸரீரத்தினுடைய கை,கால் முதலான அவயவங்களில் ஒன்றுக்கொன்று அடிமைப்பட்டிருப்பது பொருந்தாதது போலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸரீரமான இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அடிமைப்பட்டிருக்கை பொருந்தாததாகையாலும், அந்த ஸேஷத்வம் இருந்தாலும் அது கர்மம் காரணமானதாகையாலும், “தே₃வர்ஷி பூ₄தாத்ம ந்ருணம் பித்ருணம் ந கிங்கரோ நாயம் ருணீ ச ராஜந்!” () [அரசனே! தேவர்கள், ரிஷிகள், பூதங்கள், மற்ற மனிதர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியவர்களுக்கு (எம்பெருமானுடைய அடியவர்கள்) அடிமைப்பட்டவர்களும்ல்ல, கடன்பட்டவர்களும்ல்ல.] என்னும் ப்ரமாணம் இந்த ஜீவாத்மா மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதை கழிக்கையாலும், இப்படி ஜீவாத்மஸ்வரூபம் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டது என்று தேறுகிறது. “த₃ாஸபூ₄தாஸ்ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந:” (ஹாரீத ஸ்ம்ருதி) [எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரமாத்மாவுக்கு இயற்கையாகவே அடிமைப்பட்டவர்கள்], “ஆத்மத₃ாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வப₄ாவம்” () [ஜீவாத்மா, பரமாத்மாவுக்கு அடிமையாயிருக்கும் தன்மையும், எம்பெருமானுக்கு தலைவனாயிருப்பதும் இயல்வானவை] என்று ஜீவாத்மாவுக்குள்ள அடிமைத் தன்மையையும், பரமாத்மாவுக்குள்ள தலைமைத்தன்மையையும் இயல்வாகச் சொல்லுகையாலும், இந்த இருதன்மைகளுக்கும் காரணமான ஸரீராத்ம தன்மை என்றுமிருப்பதாகையாலும், “ஸோம: ப்ரத₂மோவிவிதே₃, க₃ந்த₄ர்வோ விவித₃ உத்தர: த்ருதீயோ அக்₃நிஷ்டே பதி: துரீயாஸ்தே மநுஷ்யஜா:” () [பெண்ணே! உனக்கு முதலில் ஸோமன் பதியாகிறான். அடுத்தபடி க₃ந்த₄ர்வன் பதியாகிறான். மூன்றாவதாக அ₃க்நி பதியாகிறான். நாலாவதாகவே இவ்வுலகிலுள்ள ஒரு மனிதன் உனக்கு பதியாகிறான்.] என்று திருமணத்தில் ஒரு மனிதன் மனைவியைக் கைப்பிடிக்கும்போது ஸோமன் முதலானவர்களுக்கு பொதுவான மனைவியாகச் சொல்லப்படுகிறவளாய், திருமணத்திற்கு முற்காலத்தில் தாய்தந்தையருக்கு அடிமையாயிருப்பவளாய், ஸரீரமிருக்கும் வரையிலேயே கணவனோடு தொடர்பை உடையவளுமாய், ஸரீரமிருக்கும் போதும் கணவன் துறவியாகும் போது “ஸந்ந்யஸ்தம் மயா” [நான் உன்னை விட்டுவிட்டேன்.] என்ற போது கணவன் மனைவி என்னும் தொடர்பு அழிந்து விடுவதாயிருக்கையாலே, மனைவியைக் காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டது என்னும் விஷயம் தேறுகிறது. “யஸ்யாத்மா ஸரீரம், யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஸரீரம்”

(ஸுபூல) [எந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மா ஸரீரமாயிருக்கிறதோ, எவனுக்கு பூமி ஸரீரமாக இருக்கிறதோ] என்று ஸரீரமாயிருக்கும் தன்மை இருந்தபோதிலும் விற்பதற்கும், வாங்குவதற்கும் உரியதல்லாததாகவும், எம்பெருமானுக்கே உரியதாகவும், இயல்வாகவே அடிமைப்பட்டிருப்பதாகவும் கீழ்ச் சொல்லுகையாலே கர்மம் காரணமாக வந்த தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பது தெளிவானது. இந்தக் காரணங்களாலும் “நத்ருஷ்டோத்ரஷ்டாரம் பஸ்யே:,ந மதேர் மந்தாநம் மந்வித₂:” () [ஜ்ஞாநத்தையுடைய ஆத்மாவையும், அவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்தைப்போலே ஜ்நாநமயமானவன் என்று அறியவேண்டும்.] என்று ஜ்ஞாநத்தை உடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், குணத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டது என்னும் விஷயம் தேறுகிறது.

ஆகையாலே, முற்கூறிய நிலம் முதலானவை ஒருவருக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் போது உள்ள குறைகள் எதுவும் இல்லாமல், எப்போதும் அவனை விட்டுப்பிரியாதிருக்கும் பிராட்டியைப் போலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இந்த ஜீவாத்மா அநந்யார்ஹஸேஷமாயிருக்கும். “உறவேல் நமக்கிங்கொழிக்கவொழியாது” (திருப்பாவை 28) என்று, “இந்த ஸம்பு₃ந்த₄ம் உன்னாலும் ஒழிக்கமுடியாது; என்னாலும் ஒழிக்கமுடியாது; இருவரும் சேர்ந்து இசைந்தாலும் ஒழிக்கமுடியாது” என்று உகாரப்பொருளான அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை கோதை நாய்ச்சியாரும் அநுஸந்தித்தருளிஞர். உகாரம் ஏகாரப்பொருளுடையதாக ஆகுமோ எனில், “ததே₃வ பூ₄தம் தது₃ ப₄வ்யமா இத₃ம்” () [அந்தப் பரம்பொருளே முற்காலத்திலிருந்த பொருள்களாகவும் உள்ளது. அந்தப் பரம்பொருளே பிற்காலத்தில் இனிவரப்போகும் பொருள்களாகவும் உள்ளது.] என்னும் ஸ்ருதிவாக்யத்தில் ‘தது₃’ என்னுமிடத்தில், உகாரம் ஏவகாரப்பொருளிலே வழங்கக்காண்கையாலே அதுபோலே இந்த உகாரமும் ஏவகாரப்பொருளையுடையது.

ஆக, அகாரத்திலும், சதுர்த்தி₂யாகிற நான்காம் வேற்றுமையுருபிலும், உகாரத்திலும் ஸர்வேஸ்வரன் ஜீவாத்மாவைக் காப்பவன் என்பதும், இந்த ஜீவன் அவனால் காக்கப்படுமவன் என்பதும், ஸர்வேஸ்வரன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்வாமீ என்பதும், சேதநன் அவனுக்கு அடிமை என்பதும், அந்த ஸேஷத்வம் அநந்யார்ஹமென்பதும் சொல்லப்பட்டது.

மகாரார்த்த₂ம்

அடுத்தபடியாக அனைவரையும் காப்பவராய், அனைவருக்கும் ஸ்வாமி

யாய், ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனான ஸர்வேஸ்வரனை ஏற்குமிடமாகக் கொண்ட அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடம் யாரென்று காட்டுகிறது – மகாரம். ஒரு ஸம்ப₃ந்த₄ம் என்றால், அதற்கு இரண்டு ஸம்ப₃ந்தி₄கள் வேண்டும். அதில் ஸம்ப₃ந்த₄மாகிற அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்தை உகாரத்தாலும், ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யான ஏற்குமிடத்தை அகாரத்தாலும் இதுவரை சொல்லப்பட்டது. அதில் ஏற்குமிடமான ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ இல்லாவிடில் இந்த ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸித்₃தி₄க்காதது போலே, அது தங்கியிருக்கும்படியான ஆஸ்ரயமில்லாமல் இது ஸித்₃தி₄க்காது. ஆகையால் அந்த அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் தங்கியிருக்குமிடத்தை மகாரம் சொல்லுகிறது. இந்த மகாரம் ‘மந-ஜ்ஞானே’ என்கிற த₄துவிலிருந்து தோன்றியதாகையாலே ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘விஜ்ஞானம் யஜ்ஞம் தநுதே’ () [ஜ்ஞானமயமான ஜீவன் யாக₃த்தைச் செய்கிறான்.] என்கிற உபநிஷத்₃ வாக்யத்தில் விஜ்ஞான ஸப்₃த₃த்தைப்போலே ஜ்ஞானத்தை ஸ்வரூபமாகவும் கு₃ணமாகவும் கொண்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘தத்₃கு₃ண ஸாரத்வாத் தத்₃வ்யபதே₃ஸ: ப்ராஜ்ஞவத்’ (ப்₃ரஹ்மஸுத்ரம் 2-3-29) (ஜ்ஞானகு₃ணத்தை ஸாரமாகக் கொண்டிருப்பதாலேயே (ஆத்மா) ஜ்ஞானமென்று கூறப்படுகிறது; ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மா ஆநந்தகு₃ணத்தை ஸாரமாக உடையவனாயிருப்பதால் ஆநந்த₃ம் என்று கூறப்படுவது போலே) என்கிற ப்₃ரஹ்மஸுத்ரம் இங்கு அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது.

ஆக, ஜ்ஞானத்தை கு₃ணமாகக் கொண்ட ஆத்மாவை மகாரம் சொல்லுகிறது என்று தோன்றுகிறது. இந்த மகாரம் ஜீவாத்மாவை ஜ்ஞானத்தை யுடையவனாகச் சொல்லுகையாலே அதுஜீவாத்மாவுக்குள்ளமற்ற கு₃ணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஜீவனுக்குள்ள மற்ற கு₃ணங்களான நித்யனாயிருக்கை, ஒருபடிப்பட்டிருக்கை, அணுஸ்வரூபனாயிருக்கை, ஜ்ஞானத்தாலே எங்கும் வ்யாபிக்கக்கூடியவனாயிருக்கை முதலான கு₃ணங்களும் இந்த மகாரத்திற்குப் பொருளாக அநுஸந்தி₄க்கத்தக்கது. மகாரம் ஜீவனைச் சொல்லுகிறது என்பதனை வேறுவகையாலும் நிர்வஹிக்கலாம். ககாரம் தொடங்கி மகாரம் ஈராக உள்ள இருபத்தைந்து எழுத்துக்களும், இருபத்துநாலு அசேதந தத்த்வங்களையும், இருபத்தைந்தாவது தத்த்வமான ஜீவாத்மாவையும் சொல்லுகிறது எனக் கூறும் மாந்த்ரிகப்ரக்ரியையாலே ‘பஞ்சவிம்ஸோஸயம் புருஷ: பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மா ப₄வதி’ (யஜுர் அஷ்ட 1-2-47) [இருபத்தைந்தாவது தத்த்வமாயிருப்பவன் ஜீவாத்மா] என்கிறபடியே இருபத்தைந்தாம் தத்த்வமான ஜீவாத்மாவை

இருபத்தைந்தாம் எழுத்தான மகாரம் கூறுகிறது என்றும் கொள்ளலாம்.

இந்த மகாரத்தில் உள்ள ஏகவசநம் (ஒருமை) ஜாத்யேகவசநமாய் (ஜாதி முழுவதையும் குறிப்பதாய்) ப₄த₃த₂ர், முக்தர், நித்யர் என்று மூன்றுவகைப் பட்ட ஆத்மாக்கள் அனைவரையும் சொல்லுகிறது. முக₂யமானவரான ஜீவஸமூஹத்தைச் சொன்னபோதே அவர்களுக்கு பே₄க₃யமான சோறு முதலானவற்றையும், அநுப₄விக்கும் கருவிகளான இந்த₃ரியங்கள் முதலானவற்றையும், அநுப₄விக்கும் இடங்கள் ஆகிய அசேதநப்பொருள்கள் எல்லாம் எம்பெருமானுக்கு ஸேஷமானவையென்பது இப்பத₃த்தில் அநுஸந்தி₄க்கத் தக்கது.

சித், அசித் ஆகிய இரண்டும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்குமானால் மகாரத்தாலே அவ்விரண்டையும் சொல்லாமல் சேதநனைச் சொல்லி அவன் மூலமாக அசேதநத்தைச் உபலக்ஷணமுறையிலே குறிக்கவேண்டும் படி சேதநனைச் சொல்லும் மகாரத்தை எடுப்பதற்குக் காரணமென்ன வெனில்? அந்த அசித்தைக் காட்டிலும் சேதநன் முக₂யமானவன் என்று விளங்குவதற்காக 'தான் அடிமை' என்னும் அறிவு பிறப்பது சேதநனுக்கேயாகையாலும், அப்படி அடிமைப்பட்டவன் என்று உணருவதன் மூலம் போக்கவேண்டிய ஸ்வாதந்தர்யம் தொடர்ந்துவருவது அறிவுடைய சேதநனுக்கேயாகையாலும், இப்படி அடிமைப்பட்டவன் என்று அறிவதன் மூலம் கைங்கர்யத்தில் விருப்பம் உண்டாவது அந்தச் சேதநனுக்கேயாகையாலும், அந்தக் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்பவனை அதற்குத் தடையை நீக்கி அந்தக் கைங்கர்யம் ஸித்₃தி₄க்கவேண்டுமென்று உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணுமவனும் சேதநனேயாகையாலும், "அஹமந்நம்" (தைத்திரீயம்) (நான் எம்பெருமானுக்கு இனியவன்) என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு கௌஸ்துப₄மணி போலேயும் "மலராஸ்தனம்" போலேயும் மிக இனியதாயிருப்பதும், எல்லாத்தாழ்வுகளிலிருந்து விடுபட்ட இந்த சேதநப்பொருளேயாகையாலும் ஜீவனுக்கு கர்மாநுப₄வத்துக்குத் துணையாகவும், கைங்கர்யம் செய்வதற்கு துணையாகவுமிருக்கிற ஜ₃ப்பொருளைக் காட்டிலும் இந்தச் சேதநவஸ்து மிகச்சிறந்ததாகையாலே அந்த முக₂யத்வம் விளங்கும்படி அவனைச் சொல்லும் 'மகாரம்' வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, மகாரத்தாலே எம்பெருமானுடைய அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமான தே₃ஹத்தோடு கூடிய ஜீவனை சொன்னதாக ஆயிற்று.

ப₄ாவே—மனத்தில், லுடந்தி—புரளுகின்றன, (ஸுத்₃ருஸாம் தவ)ஸுத்₃ருஸாம்—ஸ்தீர்களுக்கும், தவ—உனக்கும் உண்டான, ஜல்பிதாநி—பேச்சுக்களை, ப₄ாவே—என்மனத்தில் புரளுகின்றன என்றுமர்த்த₂மாம்.

தாற்பர்யம்: இதில், தம்முடைய செவியானது அவன்சொல்லை விரும்பினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

நீ சிறியனாயிருக்கச்செய்தேயும் உன்னுடைய சொல்லானது சிறியசொல்லன்றிக்கே பெரியோர்களான நந்தகோபாதிகளெல்லாரும் கொண்டாடும்படி மிகவும் பெரிதாயிருந்தது; அதாவது நீயொன்றுசொல்லில் அச்சொல்லானது ரஸிகஜநங்களுடைய நெஞ்சில் அத்யாநந்தகரமாய் அநேகவிதமான பாவார்த்தங்களையெல்லாம் தோற்றுவிப்பாநின்றது; அர்த்தமப்படியிருக்கச்செய்தேயும் கேட்கும்போதே, தேவாம்ருதமும் வேம்பென்னும்படி மிகவுமினிதாயிருந்தது. இன்னும், நீசொல்லும்போது உன் கண்ணிலுண்டான பரப்பும் பரபரப்புமே அத்யாகர்ஷகமாயிருந்தது. இவையெல்லாவற்றையும் கண்டவர்கள், பெண்களோடு ப்ருஹஸ்பதிதூயரான வித்வான்களோடு வாசியற எல்லாரும் எப்போதும் மநநம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்; அதை நான் கேட்கவிரும்புகிறேனென்கிறார். (33)

34. पुरः प्रसन्नेन मुखेन्दुतेजसा पुरोऽवतीर्णस्य कृपामहाम्बुधेः ।

तदेव लीलामुरलीरवामृतं समाधिविघ्नाय कदा नु मे भवेत् ॥

புர:ப்ரஸந்ந முகே₂ந்து₃தேஜஸா புரோ₅வதீர்ணஸ்ய க்ருபாமஹாம்பு₃தே₄:।

ததே₃வ லீலாமுரலீரவாம்ருதம் ஸமாதி₄விக்₄நாய கத₃ா நு மே ப₄வேத்।

பதவுரை: (புர:ப்ரஸந்நேந) புர: — முன்புள்ளதைக்காட்டிலும் விலகணமாக, ப்ரஸந்நேந — தெளிவையுடைத்தாயிருக்கிற, (முகே₂ந்து₃தேஜஸா) முக₂இந்து₃—சந்தரன் போன்ற திருமுகத்திலுண்டான, தேஜஸா — காந்தியோடே, புர: — (என்) முன்னே, அவதீர்ணஸ்ய — திருவவதாரம் செய்தவனும், (க்ருபாமஹாம்பு₃தே₄:) க்ருபா — தயைக்கு, மஹாம்பு₃தே₄:—பெரிய ஸமுத்ரம்போன்றவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய, தத்—அப்படி லோகப்ரஸித்தமான, (லீலாமுரலீ ரவாம்ருதம்) லீலா—திருவிளையாட்டிலுண்டான, முரலீரவஅம்ருதம்—அமுதுபோலினிதான வேணுகாநமானது, மம—என்னுடைய, (ஸமாதி₄விக்₄நாய) ஸமாதி₄—நிரந்தர த்யாநத்தினுடைய, விக்₄நாய—விச்சேதத்தின்பொருட்டு, கத₃ா நு—எப்பொழுதுதான், ப₄வேத்—ஆகப்போகிறதோ. (34)

தாற்பர்யம்: இதில், அவனுடைய முரலீநாதத்தைக் கேட்க விரும்புகிறார்.

நீ மறைவில்நிற்க, நான் உன்னுடைய சொல்லைக் கேட்குமளவே போதாது; நீ
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்— பிப்ரவரி 2010

பரமக்ருபாவானாய்க்கொண்டு, சந்த்ரமண்டலம்போல் நிர்மலமாக விளங்காநின்ற உன் முகவொளியைக் காட்டிக்கொண்டு என்முன்னேவந்து நின்று விலாஸார்த்தமாக வேணுகாநம் செய்ய, அந்தகாநமானது, என்மனத்தைக்கலைத்து என்னுடைய யோகஸமாதியைக்குலைத்து என்னுடலை நின்ற விடத்தில் நிற்கவொட்டாமல் அலைத்து இப்படி வ்யாகுலப்படுத்தும் காலமெப்போது கிடைக்குமோவென்கிருர். (34)

35. भावेन मुग्धचपलेन विलोकनेन मन्मानसे किमपि चापलमुद्गहन्तम् ।

लोलैः लोचनरसायनमीक्षणैः लीलाकिशोरमुपगूहितुं उत्सुकोऽस्मि ॥

ப₄வேந முக்₃த₄சபலேந விலோகநேந

மந்மாநஸே கிமபி சாபலமுத்₃வஹந்தம்।

லோவேந லோசநரஸாயநமீக்ஷணேந

லீலாகிஸோரமுபக்ஷ₃ஹிதும் உத்ஸுகோஸம்மி॥

பதவுரை: (முக்₃த₄சபலேந) முக்₃த₄—மனத்துக்கினியதுமாய், சபலேந—சஞ்சலமுமாயிருக்கிற, விலோகநேந—பார்வையினாலும், ப₄வேந—செய்கையினாலும், (மந்மாநஸே) மத்—என்னுடைய, மாநஸே—மநஸ்ஸில், கிமபி—அளவில்லாத, சாபலம்—பேராசையை, உத்₃வஹந்தம்—உண்டுபண்ணுபவனும், (லோசநரஸாயநம்) லோசந—கண்களுக்கு, ரஸாயநம்—ஸுகஜநகநுமான, (லீலா கிஸோரம்) லீலா—திருவிளையாடலுக்காக அவதரித்த, கிஸோரம்—சிறுபிள்ளையான க்ருஷ்ணனை, லோவேந—க்ருஷ்ணனை ஸேவிக்கவேணும் என்னும் சாபலத்தையுடைய, ஈக்ஷணேந—கண்ணினால், உபக்ஷ₃ஹிதும்—அணைத்துக்கொள்ளுகைக்கு, உத்ஸுகா:—ஆவலுடையவர்களாக, ஸ்ம:—ஆகிரேம்.

தாத்தபர்யம்: எல்லாரும் ஸமாதியை விரும்பாநிற்க, நீர், மிகவருத்தத்தினுடைந்த ஸமாதியைக் குலைக்க விரும்பலாமோ, ஸமாதி குலைந்தால் மேல் செய்யப்புகுகிற தென்னென்னச் சொல்லுகிருர்.

இதுவரையில் ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தினால் மிகவருந்தி ஸமாதி பர்யந்தமான யோகத்தைப் பெற்றேன். இப்பொழுது நீ, இளம்பருவத்துக்குரிய சேஷ்டைகளையும், மிகவுமழகியதாய் சாபல்யத்தினால் அலையாநின்றுள்ள கண்களையும், காட்டி என் மநஸ்ஸில் உன்விஷயமான பேராசையையுண்டாக்கி, அதிசபலமான என்னுடைய கடைக்கண்பார்வையினால் என் கண்ணேயைப்போக்கி அமுதூட்டவல்ல பிள்ளைவடிவையும் காட்டி முன்னிலுமதிகமான பேராசையை யுண்டாக்கினாயாகில், இந்தப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநத்தினாலுண்டான ஸமாதியானது முன்னிலும் மிகவெளிதாயிருக்கும். ஆகையால் அந்த ஸமாதியைவிட்டு இந்த ஸமாதியைப்பெற்று உன்னை

எப்போதும் மனத்திலேயே அநுபவிக்கப் பார்க்கிறேன் என்கிறார். (35)

36. अधीरबिम्बाधरविभ्रमेण, हर्षाद्रिवेणुस्वरसंपदा च ।

अनेन केनापि मनोहरेण हा हन्त हा हन्त मनो धिनोति ॥३६

அதீ₄ர பி₃ம்ப₃ாத₄ர விப்₄ரமேண ஹர்ஷார்த்₃ரவேணுஸ்வரஸம்பத₃ா ச

அநேந கேநாபி மநோஹரேண ஹா ஹந்த ஹா ஹந்த மநோதி₄நோதி॥

பதவுரை: மநோஹரேண—மனத்தையிழுக்குமதாய், கேந அபி—இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான, அநேந—இந்த, (அதீ₄ர பி₃ம்ப₃ாத₄ர விப்₄ரமேண) அதீ₄ர—சஞ்சலமுமாய், பி₃ம்ப₃—கோவைப்பழம் போன்றதுமான, அத₄ர—கீழுதட்டினுடைய, விப்₄ரமேண—விலாஸத்தினாலும், (ஹர்ஷார்த்₃ரவேணுஸ்வரஸம்பத₃ா ச)ஹர்ஷ—ஸந்தோஷத்தினால், ஆர்த்₃ர—ம்ருதுவாயிருக்கிற, வேணுஸ்வர—வேணுகாந்த்தினுடைய, ஸம்பத₃ா ச —ஐஸ்வர்யத்தினாலும், மந:—(என்)நெஞ்சானது, தி₄நோதி—அலைகிறது, ஹா ஹந்த —ஐயோ கஷ்டம். (36)

தாத்தபர்யம்: இப்படி இவர்படுகிற ஆர்த்தியின் மிகுதியைக் கண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திருவுள்ளமிரங்கி இவர்கண்முகப்பே தோற்றத்திருவுள்ளமுற்று முதல்முன்னம் இவர் மனத்தில் தோற்றினான், அதை இவர் ப்ரத்யக்ஷமாகவெண்ணி, அப்பொழுது தாம்பட்டபாட்டைப் பேசுகிறார்.

என்கண்முன்னேதோற்றிநின்ற இவ்வதரமானது கோவைப்பழம்போல் சிவந்ததாய், வாசாமகோசரமான போக்யதையையுடைத்தாய், விலாஸமாகக் கொஞ்சம்நெளித்து அசையாநின்றது; அவ்வாயில்வைத்தாதுகிற குழலினிசையானது மனத்துக்கு மிகவுயினிதாய், ஸந்தோஷாதிஸயத்தினால் தளர்த்திதோற்ற வெழாநின்றது; இவ்விரண்டும் சேர்ந்து, வெளியிடத்தில் தனியே நின்றதொரு மரத்தைப் பெருங்காற்றானது வீசி யலையவெறியுமாபோலே என் நெஞ்சை எங்கும் கால்பாவவொட்டாமல் உலுக்கியெறிகிறது. இதென்ன ஆய்சர்யமோ! பப்ப! (36)

37. यावन्न मे निखिलमर्मदृढाभिघात-निस्सन्धिबन्धनमुदेति सवोपतापः ।

तावद्विभो! भवतु तावकवक्त्रचन्द्र चन्द्रातपद्विगुणिता मम चित्तधारा ॥

யாவந்ந மே நிகி₂ல மர்ம த்₃ருட₃ாபி₄க₄ாத—

நிஸ்ஸந்தி₄ ப₃ந்த₄ந முதே₃தி ஸவோபதாப:॥

தாவத்₃விபே₄! ப₄வது தாவக வக்த்ர சந்த்₃ர

சந்த்₃ராதப த்₃விசு₃ணிதா மம சித்தத₄ாரா॥

பதவுரை: மே—எனக்கு, ஸஉபதாப:—மரணவேதனையானது, (நிகி₂ல மர்மத்₃ருட₄ாபி₄க₄ாதநிஸ்ஸந்தி₄ப₃ந்த₄நம்) நிகி₂ல—ஸமஸ்தமான, மர்ம— உயிர்நிலைகளில், த்₃ருட₄— உரத்ததான, அபி₄க₄ாத—அடியினால், நிஸ்ஸந்தி₄ப₃ந்த₄நம் — அவயவங்கள் கட்டுக்குலையும்படியாக, யாவத் — எவ்வளவுக்குள், ந உதே₃தி — உண்டாகிறதில்லையோ, தாவத் — அவ்வளவு பர்யந்தம், விபே₄ா — என் நாயகனே! மம—என்னுடைய, சித்தத₄ாரா—த்யாநபரம்பரையானது, (தாவக வக்த்ரசந்த்₃ர சந்த்₃ராதப த்₃விசு₃ணிதா) தாவக— உன்னுடையதான, வக்த்ரசந்த்₃ர—முகமாகிற சந்த்ரனுடைய, சந்த்₃ராதப—நிலவினால், த்₃விசு₃ணிதா—இரட்டித்ததாக, ப₄வது — ஆகக்கடவது.

தாத்தபர்யம்: இனி இரண்டு ஸ்லோகங்களினால், தமக்கு அந்திமகாலத்தில் அவன் விஷயமான ஸ்ம்ருதி கூடாமையைப்பேசி, அதை இப்போதே அர்த்திக்கிறார்.

ஓ நந்தநந்தனனே! நான் மரணமடையுங்காலத்தில் யமதூதர்கள் வந்து என்னைப் பாசத்தினால் கட்டி சூலம், வேல் முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டு ஸரீரம் கட்டுக்குலையும்படியாக உயிர்நிலைகளில் மோதுவார்கள், அப்பொழுது நான் மிகவும் வருந்தி உன்னை நினைக்கமாட்டுகிறிலேன்; ஆகையால் அக்காலத்தளவும் எனக்கு உன்னுடைய மதியோடொத்த முகத்தைத் தோற்றுவித்து, அம்முகவழகிலே என்மனம் மிகக்களித்து நிர்விக்கநமாக எழுச்சியுற்று வாழும்படி பண்ணக்கடவாய்.(37)

38. यावन्न मे नरदशा दशमी दृशोऽपि रन्धादुदेति तिमிரीकृतसर्वभावा ।

लावण्यकेलिसदनं तव तावदेतु लक्ष्म्या समुत्क्रणितवेणुमुखेन्दुबिम्बम् ॥

யாவந்நமே நரத₃ஸா த₃ஸமீ த்₃ருஸோஸபி

ரந்த்₄ராத₃தே₃தி திமிரீக்ருதஸர்வப₄ாவா

லாவண்யகேலிஸத₃நம் தவ தாவதே₃து

லக்ஷம்யா ஸமுத்க்வணிதவேணுமுகே₂ந்து₃பி₃ம்ப₃ம்॥

பதவுரை:— மே—எனக்கு, (திமிரீக்ருதஸர்வபாவா) திமிரீக்ருத—இருள்மூடிப் போன, ஸர்வப₄ாவா—ஸகலபதார்த்தங்களையுமுடையதாய், தஸமீ—பத்தாவதான, நரத₃ஸா—மானிடவர்க்கு வரும் குருட்டவஸ்தையானது, யாவத்—எவ்வளவுகாலம், த்ருஸ:—கண்ணினுடைய, ரந்த்₄ராத—தவாரத்தின்வழியாக, ந உதே₃தி— உண்டாகிறதில்லையோ, தாவத்—அவ்வளவு காலமும், (லாவண்யகேலிஸத₃நம்) லாவண்ய — பளபளப்பென்கிற காந்தி விஸேஷத்துக்கு, கேலிஸத₃நம்—இஷ்டப்படி விளையாடுமிடமாய், லக்ஷம்யா—அழகுடன் கூடினதாய், தவ— உன்னுடைய, (ஸமுத்க்வணிதவேணுமுகே₂ந்து₃பி₃ம்ப₃ம்)ஸமுத்க்வணித—இனிதாகவும்

(அன்று) ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் “கண்இழந்தோம், த₄நமிழந்தோம்” என்று கூப்பிட்டவன்று, ஸாராஸாரவிவேகயோக்₃யமான ஹம்ஸரூபியாய், (பின்னும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் நல்கி) ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும், ஸநகாதி₃களுக்கும் அபேக்ஷாமூலமாகவன்றிக்கே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நல்குகையாலே “அது” என்னுதல். அபேக்ஷித்தாலும் அது வ்யாஜமாத்ரமாகையாலே ‘அது’ என்னுதல். ஆகிரூனென்னுதே “ஆனான்” என்கையாலே - அவர்கள் நெஞ்சிலே ப்₃ரதிஷ்டி₂தமாம்படி வேத₃ாதி₃களை உபகரித்த வித்யாமூர்த்தமாகையாலே ஆசார்யபத₃த்தில் குறைவில்லையென்கிறார். அவர்களுக்கு உபகரித்ததெல்லாம் தம்பேராக நினைத்து ‘அச்சோ’ என்கிறார். (அருமறையித்யாதி₃) வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல விஷ்ணுசித்தராகையாலே அதிசூஹ்ய பரமரஹஸ்யம் மங்குளாஸாஸநமாகையாலே “அருமறை” என்கிறார். “தந்தான்” என்கையாலே - ஸாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்தளவுமல்ல; உபதே₃ஸஜ்ஞாநத்தளவு மல்ல; ஸாக்ஷாத்காரபர்யந்தமான மயர்வற மதிநலம் தாமே பெற்றதென்கிறார். இத்தை நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தவன்றானுரென்னில்? ஹம்ஸரூபியிலும் வ்யாவ்ருத்தராய், பீதகவாடைப் பிரானூராய், வில்லிபுத்தூரிலினிதமர்ந்த

நீங்கும்படியாக. (அன்றித்யாதி₃) அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துகைக்காக ஸாராஸாரவிவேகஸக்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோன்றினவனே!

(அருமறையித்யாதி₃) உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோவச்சோ... (10)

அவ.- நிக₃மத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

**நச்சுவார் முன்னிற்கும் நாராயணன் றன்னை
அச்சோவருகவென் ருய்ச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. (11)**

வ்யா.- (நச்சுவாரித்யாதி₃) ஐந்மவ்ருத்தாதி₃களாலுண்டான தரதமவிப₄ாகும்

“அன்று அது அன்னம்” என்றந்வயமாக்கி, அந்த தச்ச₂ப்₃த₃த்துக்கு - ஹம்ஸத்தினுடைய ஸ்வப₄ாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் (அக்காலத்திலேயித்யாதி₃). ப்₃ரஹ்மா வேதத்தை இழந்து அதை லபி₄க்கைக்காக ஸர்வேஸ்வரனை ஸரணமடைகையாலே வேத₃மே து₃ர்லப₄மென்று (உன்னையித்யாதி₃) வாக்யத்துக்குத் தாத்தர்யம். ஸர்வேஸ்வரன் நிர்ஹேதுகக்ருபாவானுகையாலே அவனைப் பெறிலும் இது து₃ர்லப₄மென்று கருத்தாகவமாம். (10)

அரு.- பதினூரம்பாட்டு. (நச்சுவாரித்யாதி₃). “நச்சுவார்” என்று ஆஸாமாத்ரத்தை ஸூஸைஸேத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

வடபெருங்கோயிலுடையானென்கிறார். (10)

அவ.- பதினேரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.- (நச்சித்யாதி₃) நாராயண ஸப்₃த₃த்தில் யோக₃ம்தோன்றாநிற்கச் செய்தேயும் “நச்சுவார் முன்நிற்கும்” என்கையாலே ரூடி₄ப்ரஸித்₃தி₄ லாத₄ாரணம் உபாதே₃யமாய் தோன்றாநின்றதினே. “தன்னை” என்கையாலே வஸ்துநிர்₃தே₃ஸம். “அச்சோ வருக” என்கையாலே ப்ராப்ப₃நிர்₃தே₃ஸம். இதுதான்ஸித்₃தி₄ப்பது - நச்சுவார்க்கினே. “நச்சுவார் முன்நிற்கும்” என்கையாலே ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யம். “அச்சோ” என்கையாலே - அதி₄காரிக்கு ஸ்வரூபமான அபி₄நிவேஸமும், அவனுடைய ஸௌஸீல்யமும் தோற்றுகிறது. (ஆய்ச்சியித்யாதி₃) அவனுடைய அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டா லும், அவளுடைய புத்ரத்வ நிப₃ந்த₄நமான அபி₄மாந்த்₄தாலும் யஸோதை₃ப் பிராட்டி சொன்ன ப்ரகாரத்தையும் தம்பேரூகக்கொண்டு அவளைப்போலே ஹஸ்தமுத்₃ரையாலும், திருத்தோள்களாலும் தடமுடையதிருமார்பிலே அணைக்க ப்ரார்த்தி₂க்கிறதுக்கு ரூடிப்பேர் - அச்சோவினே.

பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர்களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்டவடிவைக் கொண்டுமுன்னே வந்துநிற்கும் நாராயணன் தன்னை. (அச்சோவித்யாதி₃) அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால்வந்த ஸைஸவாநுகு₃ணமாக அவன்தன்னை அணைத்துக்கொள்ளுகையில் அபேகைதோற்ற “அச்சோவச்சோ” என்றும், “வருக” என்றும் தாயான யஸோதை₃ப்பிராட்டி சொன்ன பாசுரங்களை. (மச்சணியித்யாதி₃) பலநிலமான மாடங்கையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்₃ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை. (நிச்சலும் பாடுவார்) ப்ரீதியுத்தராய்க்கொண்டு பே₄ாக₃ரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள். காலதத்தவமுள்ள

நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே, அருளிச்செய்கிறார் (ஐந்மேத்யாதி₃). “முன்நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகையாலே, முன்நிற்கையே - நஸைக்கு விஷயமென்று அருளிச்செய்கிறார் (தன்னையித்யாதி₃). “நச்சுவார்” என்றதுக்கு இன்னத்தை நச்சுவாரென்₃மையாலே, அந்த பத₃த்தைக் கடாசு₃த்து “முன்நிற்கும்” என்றுதுக்குத் தாத்தர்யம் (அவர்களித்யாதி₃). ஸர்வஸ்மாத்த்₃பரண நாராயணனை “அச்சோவருக” என்று ஸிஸூக்களை அழைக்கும் பாசுரத்தாலே அணைக்கைக்கு அழைக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்தினித்யாதி₃). (ஸைஸவாநுகு₃ணமாக) என்றதுக்கு (யஸோதை₃ப்பிராட்டி சொன்ன) என்றத்தோடந்வயம். (பலநிலம் என்றது) க்₃ருஹத்தின்மேல் க்₃ருஹம். “பாடுவார்-நிச்சலும்-நீள்விசம்பு ஆள்வர்” என்றந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரீதியுத்தராயித்யாதி₃).

(மச்சணிமாடப்புதுவைக்கோன் பட்டன்) “நீணிலாமுற்றம்” (பெரிய.திரு.8-2-2) என்னுமாபோலே அங்குவர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருமாளிகைகளென்னுதல்; வடபெருங்கோயிலுடையான் தான்கண்வளருகிற மச்சணிமாடமாதல். இவ்விரண்டாலும் ப₄க₃வத்பரத்வமும், ப₄க₃வதஸீமையும் தோற்றுகிறது. “நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்” (1-6-11) என்றருளிச்செய்ததையிறே “புதுவை” என்கிறது. ஆக “புதுவைக்கோன் பட்டன்” என்று - திருமாளிகைக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. (பட்டன்) என்றது - ப₄ட்டனாய், ஸத்யவாது₃யென்றபடி. இவரருளிச்செய்தவற்றை இவருடைய அபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி, இவருடைய ப₄ாவப₃ந்த₄மில்லையேயாகிலும், இவர் அருளிச்செய்த ஸப்₃த₃மாத்தரத்தையே அந்யபரதை அற்று (நிச்சலும் பாடுவார்) “ஆண்மின்கள் வானகம்” (திருவாய். 10-9-9) என்கிறபடியே மேல்காலதத்தவமுள்ளதனையும் நீள்விசும்பாயிருக்கிற பரமபத₃த்தைத் தாங்கள் நியமித்து ஆளப்பெறுவர். “ஆய்ச்சிஉரைத்தன” என்று இவர் அருளிச்செய்யிலும், இவர்தாமருளிச்செய்ததொழிய த்ரிபாத்விபூ₄தி பரப்பெல்லாம் ப்ராப்தியோடே நியமித்தாளவேணுமென்றிருப்பார் பாடார்களிறே.

பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்

தனையும் பரமாகாஸ ஸப்₃த₃வாச்யமான பரமபத₃த்தை ஸ்வாதீ₄நமாக நடத்தப் பெறுவர். அதாவது - அங்குள்ள ஸகலபே₄க₃த்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. (11)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து எட்டாந்திருமொழி முற்றிற்று.

“நிச்சலும்” என்றதினர்த்த₂ம் (காலதத்தவமுள்ளதனையும்) என்றது. ஈஸ்வரனன்றே நீள்விசும்பாள்வான், இவர்களாளக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்தயாதி₃). நித்யமுத்தேஸ்வரர்களுடைய அபி₄ப்ராயத்தாலே. “பொன்னுலகாளீர்” இத்யாதி₃ப்படியே ஸகலபே₄க₃த்துக்கும் நிர்வாஹகரென்றபடி. அன்றிக்கே, ஒழிவில் காலமித்தயாதி₃ப்படியே ஸகலகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்ய பட்டாபி₄ஷிக்தராவர்களென்னவுமாம்.

ஜீயர்திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்வா.- வட்டு நடுவின் ப்ரவேஸம்.- கீழே “அச்சோவச்சோ” என்கிற வ்யாஜத்தாலே “யஸ்சராமம் ந பஸ்யேத்” (ரா.அ.17-14) என்கிற குறைதீரத் தம்முடைய அபி₄நிவேஸமும், அவனுடைய ஸௌஸீல்யமும் அருளிச்செய்தாராய் நின்றார். இனிமேல் “யஞ்ச ராமோ ந பஸ்யதி” என்கிற குறைதீர அவனுடைய அபி₄நிவேஸத்துக்கும், ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்துக்கும் ஸௌஸீல்யத்துக்கும் தாம் விஷயமானபடியை “புறம்புல்குவான்” என்கிற வ்யாஜத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

அவ.- முதற்பாட்டு. சொட்டுச் சொட்டென்று துளிக்கத்துளிக்க வந்து புறம்புல்க வேணுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார்.

ஸ்வா.- (வட்டியாதி₃) இரண்டு நீலவட்டின் நடுவே வளருவதான ஒரு மாணிக்க மொட்டின் அக்₃ரத்திலே மஹார்க்க₄மாயிருப்பன சிலமுத்துக்கள் அரும்பித்தோற்றுகிறது முறிந்து விழுவதாமாபோலே. திருவரையில் சாத்தின பொன்னரைநாணில் கோக்கப்பட்ட மாணிக்கம் ப்ரதிபி₃ம்பி₃க்கையாலே மாணிக்கமென்கிறாராதல்; நீலரத்நம் தன்னை மிகவும் சிறப்பித்து

முதற்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி வட்டு ப்ரவேஸம்.

அவ.- கீழிற்றிருமொழியிலே - யஸோதை₃ப்பிராட்டி, இவனுடைய ஸௌஸவாநுக₃ணமாக முன்னேஓடிவந்து மேல்விழுந்து, அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை அநுப₄விக்கவாசைப்பட்டு “அச்சோ” என்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும், அதுக்கு அநுக₃ணமான தன்னுடைய ஹஸ்தமுத்₃ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று அவனை அபேக்ஷித்து, அந்த ரஸத்தை அநுப₄வித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரேமாநுக₃ணமாக, தாமும் அப்படியே அபேக்ஷித்து அநுப₄வித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே ஓடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிரஸத்தையும் அநுப₄விக்கவாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து அவனும் அப்படி செய்ய, அவளநுப₄வித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடையதாம், அந்த சேஷ்டிதத்தை அநுப₄விக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடைய மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான்,

அரு.- வட்டு நடுவின் ப்ரவேஸே. (ஹஸ்தமுத்₃ரையாலும்) என்றது - அச்சோவென்கிற உக்தியாலே தாய்மார்களுடைய பிள்ளைகளை அணைக்கக்கருநுபமான ஹஸ்தவ்யாபாரம் தோன்றுகிறதைச் சொன்னபடி. (அவ்வளவுமல்லாத) என்றது - அவ்வளவேயன்றிக்கே அதி₄கமானவென்றபடி; மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிப்புகழ்ந்த வராகையாலே ப்ரேமாதி₄க்யமென்று திருவுள்ளம்.

மாணிக்கமொட்டென்கிராசாதல். “வட்டு” என்று - நீலக்கழல். “கருமாணிக்க மலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்” (திருவாய் 8-9-1) என்று திருப்புவியூர் நாயனார் திருமேனிக்கு உபமாநமாக “கருமாணிக்கமலை” என்று நீலபர்வதத்தையருளிச்செய்கையாலே நீலமாணிக்கமொட்டென்னவும் குறையில்லை. சொட்டுச் சொட்டென்கை - அநுகாரம். இவ்விடத்துக்கு ஆச்சாம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி - ராஜகே₃ஷ்டியிலே இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமாக “ஸஸவாவஸ்ததையப் பேசினபடியென்” என்று ராஜா கொண்டாட, அறியாதானொருத்தன் “இது இளம்சொல்லுகொண்டாடப் படுமதாகவிருந்ததோ?” என்ன; அதைக்கேட்ட ப்ரஸாத₃விடைக்காரன் “அதிர்முகமுடையவலம்புரிசுமிழ்த்தி” (பெரியாழ்.திரு.4-7-3) என்கிற பாட்டும் இவரருளிச்செய்ததன்றோவென்ன; அதைக்கேட்டு ராஜா “அங்ஙனே

புறம்புல்குவான்” என்று பலகாலும்பேசுகித்து, தக்காலம்போலே துர்ஸித்து பீதிராயநுப₄விக்கிரூர் இத்திருமொழியில்.

1. **வட்டுநடுவே வளர்கின்றமாணிக்க மொட்டுநுணையின் முளைக்கின்றமுத்தேபோல் சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென் குட்டன்வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான் கோவிந்தனைனைப்புறம்புல்குவான்.**

வ்யா.- முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி₃) இரண்டு - நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்பதொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்₃ரத்திலே அரும்பியா நிற்கிற முத்துக்கள்போலே. நீலரத்நமொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும் பற்ற. (சொட்டித்யாதி₃) உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபி₃ந்து₄க்கள் இற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப்பலகாலும் துளியாநிற்க. “சொட்டுச்சொட்டு” என்கிறவிது அநுகாரம். (என்குட்டனித்யாதி₃) என்பிள்ளை வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். (கோவிந்தன்) ஸுலப₄னானவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேசுக்கை. அன்றிக்கே, புல்குவான் என்றது - புல்குகிறவென்றபடி. அப்போது - இத்தலை அபேசுக்கவன்றிக்கே, அவன்

அரு.முதற்பாட்டு. (வட்டித்யாதி₃) “மாணிக்கமொட்டு” என்று மேலே சொல்லுகையாலும், திருமேனி நிறத்தாலும் (நீலரத்ந வட்டின் நடுவே) என்றது - இத்திருமொழி ப்ரவேஸத்திலருளிச்செய்த ப்ரமேயாநுகு₃ணமாக ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்து யோஜநாந்தரம் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). உய்யவுலகுதொடங்கி அபேசுத்துப்பெறுகையே அருளிச்செய்துகொண்டுவர, இப்படி ஸ்வருபகீர்த்தநமாக அர்த்த₂ம் சொல்லுகைக்கு நியாமகமேதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (இதாழிப்பிரானித்யாதி₃).

கொடுவென்றான்” என்று. (என்குட்டனித்யாதி₃) என்மகனென்றப்போலே, என்குட்டனென்கிரார். (என்னைப்புறம்புல்குவான்) என் முதுகிலே வந்து கட்டிக்கொள்வானென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிராதல். கட்டிக்கொள்கிரானென்கிராதல். அவன் இவர் திருமார்வை விரும்பினாப்போலே திருமுதுகையும் விரும்பினாலிறே இவர் இவ்வுடம்புடனே மங்க₃ளாஸாஸநம் செய்வது. அல்லாதபோது “உடம்பினால் குறைவிலமே” (திருவாய் 4-8-9) என்றிறே இவர் தாமுமிருப்பது. (கோவிந்தன்) ஸுலப₄ன். (1)

அவ.- இரண்டாம்பாட்டு. நாநாவான திருவாப₄ரணங்களோடே வந்து அபேக்ஷித்துப் புறம்புல்கவேணுமென்கிரார்.

தானேவந்து புல்குகிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இது “ஆழிப்பிரான் புறம்புல்கிய” (1-9-10) என்கிற நிக₃மத்துக்கு மிகவும் சேரும். (1)

2. கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக் கழுத்தில் தொடர்கட்டிக்
தன்கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணென்னைப் புறம்புல்குவான் எம்பிரானென்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி₃) திருவரையிலே கிண்கிணியைக் கட்டிக் திருமுன்கையிலே கிறியைக்கட்டி. (கிறி) சிறுப்பவளவடம். (கங்கணமித்யாதி₃) திருத்தோள்வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற

அவன்றானே வந்து புறம்புல்கினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் புறம்புல்குவனென்று சொன்ன இரண்டாமர்த்த₂ம் அதிஸ்வரஸமென்று கருத்து. இப்படியாகில் ‘தொடர்சங்கிலிகை’ நிக₃மத்திலும் அவனேவந்து தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவளபேக்ஷியாமல் தளர்நடை நடந்ததாகச் சொல்லவேண்டாவோ வென்ன, அங்கு “தளர்நடை நடவானே” என்று ப₄விஷயத₃ர்த்த₂மாக ப்ரார்த்த₂நைதோன்ற பத்துப்பாட்டிலுமிருக்கையால் அப்படிக் கொள்ளக் கூடாமையாலே அபேக்ஷித்ததாகவே கொள்ளவேணும். இந்தத்திருமொழி ஸாத₄ரணமாகவிருக்கையால் இந்த ஸ்வாரஸ்யம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். முந்தின யோஜனைக்கு ப்ரகரணஸ்வாரஸ்யம் என்று திருவுள்ளம்.

அரு.- இரண்டாம்பாட்டு. (கிண்கிணியித்யாதி₃) “கிண்கிணிகட்டிக்- கையினில் கிறிகட்டிக்” என்றநவயித்தர்த்த₂மருளிச்செய்கிரார் (திருவரையிலேயித்யாதி₃). “கங்கணம் கரபூ₄ஷணம்” என்று கையிலாப₄ரணமாகில் கிறியென்றத்தோடு பௌநருக்த்யம் வருகையாலும் தனித்துக் கீழும்மேலும் ஓரோ அவயவங்களுக்கு அஸாத₄ரணமான ஆப₄ரணங்களைச் சொல்லுகையாலுமர்த்த₂ மருளிச்செய்கிரார் (திருத்தோள்வளையிட்டென்று).

ஸ்வா.- (கிண்கிணியித்யாதி₃) திருவரைநாணிலே கிண்கிணியைக்கட்டி, திருமுன்கையிலே கிறியைச்சாத்தி. கையினில் கங்கணமிட்டு, திருத்தோளிலே கடகவளை சாத்தி, கழுத்தில் தொடர்கட்டி, திருக்கழுத்தில் சங்கிலியாகிற திருவாப₄ரணத்தைச் சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாப₄ரணந்தன்னுடைய க₃ணத்தாலே. திருவாப₄ரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்கங்களான திருவாப₄ரணங்களையும் கூட்டி “க₃ணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடைக்கித்து நான் அறியாமே பின்னே நடந்துவந்தென்னுதல். “அத்து” சாரிகை. என் கண்ணென்னைப் புறம்புல்குவான்; ஸுலப₄ன். (எம்பிரான்) என் ஸ்வாமி. (2)

அவ.- மூன்றும்பாட்டு. ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம் தோன்றவந்து

ஆப₄ரணத்தைச்சாத்தி. (தன்கணத்தாலே) திருவாப₄ரணந் தன்னுடைய திரளோடே. திருவாப₄ரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்கமான திருவாப₄ரணங்களையும் கூட்டி, “க₃ணம்” என்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடைக்கித்துக் கொண்டென்னுதல். (அத்து) சாரியை. (சதிராநடந்துவந்து) நானறியாதபடி நடந்துவந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். (என்கண்ணன்) எனக்கு ஸுலப₄னானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (எம்பிரான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். (2)

3. **கத்தக்கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாமண்ணாள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் ஆயர்களேறென் புறம்புல்குவான்.**

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி₃) அஹம் மமதைகளாலே உனக்கு,

நாலைச்சொல்லி இவற்றை கெ₃ளணமாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (திருவாப₄ரணத்த்யாதி₃). நாலைச்சொல்லுகிறது செங்கமலக்கழலில் சொன்ன திருவாப₄ரணங்களுக்கெல்லா முபலக்ஷணம். “தன்கணத்தாலே” என்றவிடத்தில் “தன்” என்றத்தை ஆப₄ரணமாக்கி “ஆலே” என்ற த்ருதீயையை (ஓடே) என்றத்ருதீயையாக்கி, அர்த்த₂மருளிச்செய்து, “தன்” என்றத்தை க்ருஷ்ணவிஷயமாக்கி “என்னைக்கடைக்கித்துக் கொண்டு” என்றத₄யாஹாரமும் திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கேயித்யாதி₃). (அழகிதாக நடந்துவந்து) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - இவர்தம் புறம்பே புல்கவரும்போது கண்டவர்கள் அந்நடையழகை அநுப₄வித்துத் தனக்குச் சொல்லி அநுப₄விக்கலாமென்று. (2)

அரு.-மூன்றும்பாட்டு. (கத்தவித்யாதி₃) ‘கத்த’ என்றதுக்கு -பிணங்கும்படியென்ற்த்து
ஸ்ரீஸைஸைத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010 39

புறம்புல்கவேணுமென்கிறார்.

ஸ்வா.- (கத்தவித்யாதி₃) அஹம்மமதைகளாலே “உனக்கு” “எனக்கு” என்று பிணங்கும்படி மிகவும் திக்குற்று மிகவும் பெரிதாய்க்கிடந்த செல்வத்தை. (ஒத்தித்யாதி₃) உன்னது என்னதென்று பிணங்காமை நெஞ்சு பொருந்திக் கொண்டு உண்ணாதே, தனக்கு பந்தாநமுண்டு - நூறு ராஜாக்கள் ப₄ராதாவாக வுண்டு, இக்கொத்துக்கெல்லாம் நான் தலைவன்; இந்த ராஜ்யமெல்லாம் நாங்களே ஆளவேணுமென்று பாரித்தவனுடைய. (குடிகெட) குலம் நஸரிக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி₃) “பார்த்தஸாரதி₂” என்று ப்ரஸித்த₃த₄மாம் படி தோன்றிய என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் வந்து. (ஆயர்களேறென்புறம் புகுவான்) இடையர்க்கு நியந்த்ருத்வத்தாலே நியாம்யனான

எனக்கென்றுபிணங்கும்படி கொழுத்துக்கிடந்த மஹதை₃ஸ்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, “தக்கத்தடித்து” “பக்கப்பருத்து” என்னுமாபோலே, கத்தக்கதித் தென்று ஒருமுழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடந்த மஹதை₃ஸ்வர்யத்தை யென்னவுமாம். (ஒத்தித்யாதி₃) ப₃ந்து₄க்களான பாண்டவர்களோடே கூடி நெஞ்சுபொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதே. (மண்ணாள்வான்) பூ₄மிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆள்வானாகப் பாரித்திருந்த.

(கொத்துத்தலைவன்) து₃ஸ்ஸாஸநாதி₃களான ப₄ராதாக்களும் ப₃ந்து₄க்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹகரைய்க் கொண்டு ப்ரத₄நாயிருந்துள்ள து₃ர்யோத₄நனுடைய. (குடிகெட) குலமாக நஸரிக்கும்படி. (தோன்றியவித்யாதி₃) “பார்த்த₂ம் ரதி₂நமாத்மாநஞ்ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார” என்கிறபடியே பார்த்த₂னுக்கு ஸாரதி₂யாய்க் கொண்டு ப்ரகாஸகனான ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்.

மாய், அததை ஸஹேதுகமாகவருளிச்செய்கிறார் (அஹமித்யாதி₃). பிணங்குகை - விவாத₃ம் பண்ணுகை. (கொழுத்துக்கிடந்த) என்றது - ஸம்ருத்த₃மாயிருந்த வென்றபடி. “மஹதாம் குபே₃ராதி₄நாமைஸ்வர்யம்” என்றாய், மஹத்தான ஐஸ்வர்யமென்றபடி. அன்றிக்கே, மஹத் பத₃ம் ப₄ராவப்ரத₄நநிர்தே₃ஸமாய், அதின்மேலே, ‘விஸரிஷ்ட’ என்கிறது லுப்தமாய், மத்₄யமபத₃லோபஸமாஸமாய், மஹத்தானஐஸ்வர்யமென்றாகவுமாம். இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி (மஹதை₃ஸ்வர்யத்தை) என்றது. இங்ஙனன்றுகில் மஹைஸ்வர்யமென்று சொல்லவேண்டிவரும். “ஒத்து” என்றும் “பொருந்திக்கொண்டு” என்றும் அர்த்த₂த: புநருத்தமாகையாலே இரண்டுக்கும் காயிக மாநஸிகருபேணபேத₄ம் தோன்றவருளிச் செய்கிறார் (ப₃ந்து₄க்களானவித்யாதி₃).

(நிர்வாஹகரைய்க்கொண்டு ப்ரத₄நாயிருந்துள்ள) என்றது - இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக்கடவனாயிருந்துகொண்டு, ஸ்ரேஷ்டனானவனென்றபடி. (ப்ரகாஸகனான) என்றது - ஸ்வார்த்தே₂ கப்ரத்யயமாய், ப்ரகாஸகனான வென்றபடி. இப்பாட்டிலும் கீழ்மேல் பாட்டுக்களிலும் “என்னைப்புறம்புல்குவான்” என்றிருக்கையாலே, “என்புறம்புல்குவான்”

ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷார்த்த₂மென்றிருக்கில் ஆசார்யனைப்பற்றவருக்கும். “ஆசார்யவாந்” (ச₂ந் 6-14-2) என்றாய்த்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது. ப்ரத₂மத்திலே ஆசார்யன் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுக₂த்தாலே ஸ்வருபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து ப₄க₃வத்ஸமாஸ்ரயணவேளையிலே புருஷகாரபூதமாய், தன்னுடைய அநுஷ்ட₂நத் தாலே இவனை நல்வழியே கொண்டுபோய், ப்ராப்தி₃ஸையிலும் ஸாத்₄யவிவ்ருத்₄யைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படி ப₃ஹுமுக₂த்தாலே உத்₃தே₃ஸ்யனாயிருப்பது.

(மதுரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத் தாம்சொன்ன பாசுரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலே மதுரகவியென்கிறார். (சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தங்காண்மினே) இனிதாயிருந்ததில்லையாகிலும் இப்ரப₃ந்த₄த்தைத் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதே₃ஸம் பரமபத₃ம்.

ஆழ்வார் உத்₃தே₃ஸ்யரானால் திருநக₃ரியன்றோ ப்ராப்யமாவதென்னில், திருநக₃ரியில் பொலிந்து நின்றபிரானுணையும், ஆழ்வாரானுணையுமாய் இருபுரியாய்ச் செல்லும். அங்ஙனன்றிக்கே ஆழ்வாரானுணையுமாய்ச் செல்லும் பரமபத₃ம். “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தம்” (திருவிரு-75), “வானவர்நாடு” (திருவாய் 3-9-9) என்று சொல்லக்கடவதினே.

நம்பிதிருவழுதி வளநாடுதாஸர், நம்புவார்பதி வைகுந்தமென்று அவர்களிருந்த தே₃ஸங்காண் பரமபத₃மென்று சொல்லுவார். “உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” (திருவாய் 5-3-9) என்னக்கடவதினே.

கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்த பின்பு ஸம்ஸாரமும் பரமபத₃முமிடைச்சுவர் தள்ளி ஒரு பே₄ாகி₃யாய்த்துக்காணென்று பெற்றி பணித்தாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்வார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன் பண்ணின உபகாரத்தாலும் பற்றவேணுமென்கிறார் (ப்ரத₂மத்திலேயித்யாதி₃). சொல்நம்புவாரென்னுதே, சொன்னவென்கையாலே ப₂லிதம் (இனிதாயித்யாதி₃).

இருபுரியாவது - ஒருவன் முறுக்கு எதிர்முறுக்குக்கு விபரீதமாயிருக்கை. இங்கே தானே பரமபத₃மென்றதுக்கு ஸம்வாத₃மாக ஓரைதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானித்யாதி₃). (பெற்றி பணித்தாரென்று) இங்கே யிருக்கச்செய்தேதானே அந்த விபூ₄தியிலநுப₄வத்தைப் பெற்றி பணித்தார். அங்குத்தையிலநுப₄வம் இங்கே கிட்டிகையாலே - ஒரு பே₄ாகி₃யாயிற்றென்றபடி.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

நிக₃மத்தில் (அன்பனித்யாதி₃) இப்பாட்டில் இப்ரப₃ந்த₄ம் கற்றூர்க்கு வஸ்தவ்யபூ₄மி பரமபத₃மென்கிரூர்.

ஆழ்வாருடைய பே₄க்யதையும், அவர் தமக்கு ஸ்வாமியென்னுமிடத் தையும், தமக்குக் காலக்ஷேபவிஷயம் அவருடைய ப்ரப₃ந்த₄மென்னுமிடமும், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄மடியாக ஈஸ்வரன் மேல் விழுந்தநுப₄வித்தபடியையும், தம்முடைய தே₃ஷம் பாராமல் ஆழ்வார் விஷயீகரித்தபடியையும், தே₃ஷந்தான் அவருடைய தே₃ஸப்ரவேஸமாத்ரத்தாலே தம்மைவிட்டுக் கழன்றபடியும், பின்பு அத்தே₃ஷம் மேலிடாதபடி ஆழ்வார்குணகீர்த்தநமே தமக்குக்காலயாத்ரையாம்படி அவர் தம்மைத் திருத்தினபடியும், அவருடைய க்ருபாவைப₄வத்தை லோகமடங்களும் தாம் பரப்பவேண்டும்படி தமக்குப்பிறந்த ஆத₃ரத்தையும், ப₄க₃வத்க்ருபையிற்காட்டில் ஆழ்வாருடைய க்ருபை லோகத்திலே அதிஸயித்தபடியையும், அக்ருபையடியாக அவருபகரித்த உபகாரமும், அவ்வுபகாரபரம்பரைகளுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடி அவருடைய பூர்த்தியாலே ப்ரத்யுபகாரத்துக்கு அவகாஸம் காணாமல் தாம் அலமருகிறபடியையுமிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது.

இவ்வர்த்த₂ங்களுக்கு வாசகஸப்த₃மிட்டுச் சொன்ன இப்ரப₃ந்த₄த்திலே ஆத₃ரமுள்ளார்க்கு நித்யஸூ₁ரிகள் பரமபத₃த்திலே ஒரு ப்ராப்திபண்ணிக் கொடுப்பார்களென்கிரூர். இவர்களுக்குத் திருநக₃ரியே ப்ராப்யஸ்த₂லமாயிருந்ததாகிலும் அவர்களாத₃ரத்துக்காக அங்கேபோய் அங்கும் ஆழ்வாரை அநுப₄விக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா.- (அன்பனித்யாதி₃) கவிபாட்டுண்ட விஷயத்தையும், கவிபாடின தம்மையும், கவிதன்னையும், கவியையேதேனுமொருவழியால் கற்றவர்களுக்

அரு.- நிக₃மத்தில் (அன்பனித்யாதி₃). (இப்பாட்டில் இப்ரப₃ந்த₄ம் கற்றூர்க்கு வஸ்தவ்யபூ₄மி பரமபத₃மென்கிரூர்) என்றது - ஸங்க்₃ரஹமான அவதாரிகை.

(ஆழ்வாருடைய பே₄க்யதையும்) என்று தொடங்கி மேலே விஸ்தரம். ஆழ்வாரே ப்ராப்யப்ராபகமென்றன்றே இப்ரப₃ந்த₄த்தில் இவரருளிச்செய்தது; ஆகையால் ஆழ்வாரெழுந்தருளியிருந்த திருநக₃ரியே இப்ரப₃ந்த₄ம் கற்றவர்களுக்கு வஸ்தவ்யபூ₄மியென்னாமல், பரமபத₃ம் வஸ்தவ்யபூ₄மியாகச் சொல்லுவானென்னென்னவருளிச் செய்கிரூர் (இவர்களுக்குத் திருநக₃ரியே யென்று தொடங்கி).

இந்தப்பாட்டுக்கு ஸங்க்₃ரஹேண ப்ரதிபத₃ம் தாத்தப்யமருளிச்செய்கிரூர் (கவிபாட்டுண்ட விஷயத்தையும் என்று தொடங்கி). “அன்பன்றன்னை” என்றது - ஆழ்வாருக்கு விஸேஷணமானபோது ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ப்ரேமத்தையுடையராய், ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலும் வத்ஸலரான ஆழ்வார் தம்மையென்றபடி. இந்த ப₄க₃வத்ப்ராவண்யத்

குப் ப₂லமும் சொல்லுகிறது. (தன்னையடைந்தவர்கட்கெல்லாமன்பன்) தம்முடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த என்போல்வார்க்கெல்லாம் வத்ஸலராயிருக்குமவர்; எங்கள் தே₃ஷங்களைப் பாராதே தம்முடைய கு₃ணங்களைத்தந்து த₄ரிப்பிக்குமவர். *நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவராதலில் அன்னையாயத்தனையென்றும், *நின்று தன் புகழேத்த அருளினென்றும் சொல்லுகிறபடியே; அன்றிக்கே, அன்பினென்று ஸர்வேஸ்வரனுக்குத் திருநாமமாய், அவனை ஆஸ்ரயித்தவர்க்கெல்லாம் ஸ்நிக்த₄ராயிருப்பவர்; “மத்₃ப₄த்தஜநவாத்ஸல்யம்” (க₃ாருடம்-219) என்று இத்தையிறே ப்ரத₂மலக்ஷணமாகச் சொல்லிற்று.

(அன்பன்) இன்னபடியன்பனென்கையன்றியிலே எல்லார்க்கும் எல்லாப் படியாலும் நிஸர்க₃ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கும். “ஏவம் நிஸர்க₃ஸுஹ்ருதி₃ ந சித்ரமித₃மாஸ்ரிதவத்ஸலத்வம்” (ஸ்தோ.ர.10) என்று ஸௌஹார்த்த₃கார்யமிறே வாத்ஸல்யம். “ஸர்வலோகைகவத்ஸல” “ஸரண₃க₃வத்ஸல:” (ரா.ஸு.21-20) “ரிபூணமபி வத்ஸல” (ரா.யு.50-56) என்னும்படி லோகத்துக்காக வத்ஸலனுமாய், அதில் ஆஸ்ரிதரளவிலே, “தே₃ஷோ யத்₃யபி” (ரா.யு.18-3) என்னும்படி வத்ஸலனுமாய், ப்ரதிகூல்யமே பண்ணிப் போருமவர்களுக்கும்

தைக் கடாஷித்துக்கொண்டே ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயத்தில் ஸ்நேஹத்துக்கு ஊற்றுவாய் திருநக₃ரியில் பிறப்பாய்த்தென்றருளிச்செய்கிறார் (வத்ஸலராயிருக்குமவர்) என்று. வத்ஸலராயிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (எங்கள் தே₃ஷங்களைப் பாராதே யென்று தொடங்கி).

இத்தலையில் தே₃ஷத்தை பே₄க₃யமாகக்கொண்டு கு₃ணங்களைத்தந்து த₄ரிப்பித்த க்ரமத்தை இவருடைய தி₃வ்யஸூக்தியிலே காட்டுகிறார் (நான்மறையாளர்களென்று தொடங்கி). ஜ்ஞாந₄க்த்யாதி₃களெல்லாம் கிடக்க ப₄க₃வதரிடத்தில் ஸ்நிக்த₄ராயிருப்ப ரென்று இந்த வாத்ஸல்யத்தை ப்ரத₄நமாகச் சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (மத்₃ப₄த்த ஜநவாத்ஸல்யமென்று தொடங்கி).

(அன்பனென்கையன்றியிலே) என்றது அன்பனென்னுமையாலே என்றபடி. அன்பனென்ற பதத்தை ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்யாதபோது வாத்ஸல்ய பரமாக அருளிச்செய்துவிட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிற விடத்திலும் வாத்ஸல்யபரமாக அருளிச்செய்யாதே ஸௌஹார்த்த₃பரமாக அருளிச்செய்கிற படி என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஏவம் நிஸர்க₃ஸுஹ்ருதி₃) என்று தொடங்கி.

(அப்படி ஈஸ்வரன் அநுகூல-ப்ரதிகூல-விப₄க₃மற எல்லாரிடத்திலும் வத்ஸலனாயிருக்குமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வலோகைகவத்ஸல:) என்று தொடங்கி. “ஸர்வலோகைகவத்ஸல:” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த ப்ரமாண த்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (லோகத்துக்காக வென்று தொடங்கி). ப்ரதிகூலரிடத்தில் வத்ஸலனாயிருக்குமென்கைக்கு ஆளவந்தார் ஸ்நீஸூக்தியை ப்ரமாணமாக ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

வத்ஸலனுமாயிருக்கும். “ப்ரதிப₄வமபராத்து₄ர்முக்₃த₄ ஸாயுஜ்யதே₃ஸ்பூ₄” (ஸ்தோ.ர.63) இறே; அங்கு மௌக்₃த₄யமாவது தே₃ஷம் நெஞ்சில் படாதொழிகையாய்த்து.

(அன்பன்) தன்னை ஸ்நேஹித்தார்க்குத் தானொருவனுமே விஷயபூ₄தனுமாய், தான் ஸ்நேஹிக்குமிடத்தில் விபூ₄தியாக ஸ்நேஹிக்குமவன். தன்னை ஸ்நேஹித்தவன் புறம்பே சிலவற்றை ஸ்நேஹித்தால் அவனுக்குத் தன்னைப்பெற விரகில்லை; தான் எல்லாரையும் ஸ்நேஹியானாகில் தான் இன்றிக்கே ஒழியும்; “நிரவதி₄கவாத்ஸல்யஜலதே₄” (ஸ்தோ.ர.58) “வாத்ஸல்ய மஹோத₃தே₄” (ஸ்நீரங்க₃க₃த்யம்) என்கிறபடியே கடலுக்குள்ளே மாணிக்கங்களடைய மறைந்து கிடக்குமாபோலே இவ்வாத்ஸல்யகு₃ணத்தில் கு₃ணந்தரங்களடைய மறையும்படியாயாய்த்து இது ஸ்வரூபத்தை விளாக்குலை கொண்டு கிடக்கும்படி. ஸ்வரூபந்தான் ஸர்வத₂ா ஸாத்₃ருஸ்யராஹிதமானாப் போலேயாய்த்து இக்கு₃ணமும் ஸத்₃ருஸராஹிதமாய் நிகரில் புகழாயிருக்கும்படி; அந்த ஸாத்₃ருஸ்யராஹித்யத்தால் பெற்றது பரத்வஸித்₃தி₄; இந்த ஸாத்₃ருஸ்யராஹித்யத்தால் பெற்றது ஸரண்யஸித்₃தி₄.

அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரதிப₄வமபராத்து₄:) என்று தொடங்கி.

அன்பனென்று – இதரருடைய அன்புக்கு ஈஸ்வரன்ருள் விஷயமாயிருக்குமென்னு மதையும், அன்றிக்கே, ஈஸ்வரன்ருள் எல்லா விஷயத்திலுமன்பை யுடையனாயிருக்கு மென்னுமதையும் – கர்த்தரி கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலே காட்டுகையாலே, இந்த இரண்டர்த்த₂த்தையுங் கூட்டியருளிச்செய்கிறார் (தன்னை ஸ்நேஹித்தார்க்குத் தானொருவனுமே யென்று தொடங்கி வாக்யத்₃வயத்தாலே). ஸ்நேஹித்தவர்களுக்குத் தானொருவனுமே விஷயமாகாதபோது வருகிற ஹாநியேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (தன்னை ஸ்நேஹித்தவனென்று தொடங்கி).

ஈஸ்வரன் எல்லாரிடத்திலும் ஸ்நேஹியாதபோது அவனுக்கு வருகிற ஹாநி யேதென்னவருளிச்செய்கிறார் (தானெல்லாரையும் ஸ்நேஹியானாகிலென்று தொடங்கி). கு₃ணந்தரங்களிற்காட்டில் இந்த வாத்ஸல்யகு₃ணத்துக்குண்டான வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நிரவதி₄கவாத்ஸல்யஜலதே₄) என்று தொடங்கி.

(ஸ்வரூபத்தை விளாக்குலை கொண்டு கிடக்கும்) என்றது – ஸ்வரூபத்தையெல்லாம் தானே வ்யாபித்துக் கொண்டிருக்குமென்றபடி. “வாத்ஸல்யஜலதே₄” என்று இந்த கு₃ணத்தை ஜலதி₄யாகச் சொல்லுகையாலே ஸமுத்₃ரத்துக்குள்ளேகிடக்கிற ரத்நங்கள் போலே கு₃ணந்தரங்களெல்லாம் ஏதத்₃ந்தர்க்கு₃தமாயிருக்குமென்றபடி.

எல்லாத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு தான் மேலாயிருக்கிறபடி எப்படியிருக்கிற தென்னவருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபந்தானித்யாதி₃). ஸ்வரூபஸாத்₃ருஸ்யராஹித்யத்தாலும் கு₃ணஸாத்₃ருஸ்யராஹித்யத்தாலும் ப₂லித்ததென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அந்த ஸாத்₃ருஸ்யேத்யாதி₃).

44 அன்பனென்றதுக்கு ஆஸ்ரயணகாலத்தில் தே₃ஷமே பச்சையாகக் கொண்டு
ஸ்நீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- பிப்ரவரி 2010

(அன்பன்) தன்னைப்பற்றிப் புறம்பே சிலவற்றை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கும் “உதாரா:” (கீதை 7-18) என்று குணங்கொள்ளும் வ்யாமோஹத்தை யுடையவன். (அன்பன்) உபக்ரமத்திலே, “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பன்” என்று ஸீலஸௌலப்ய ஸ்வாமித்வங்களை உபாத்நம் பண்ணி, உபஸம்ஹாரத்திலே வாத்ஸல்ய குணத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். அவை ஒரு தட்டு, இது ஒரு தட்டிறே; இத்தைப்பற்றவிதே “ஸீலாதிகுணஸம்பந்நஸ்ஸர்வலோகைகவத்ஸல:” என்று ரிஷிகளும் சொல்லிற்று.

(அன்பன்றன்னை யடைந்தவர்கட்கெல்லாமன்பன்) இப்படி ஸர்வலோகவத்ஸலனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணத்துக்குத் தோற்று “குணீநர் த்ராஸ்யமுபாகுத:” (ரா.கி.4-12) என்று அடிமைபுக்கு அவன் திருவடிகளை உபாயத்வேந வரணம் பண்ணியிருக்கும் ஸாத்த்விகவர்க்குத்துக்கு நல்லராயிருக்குமவர்.

அவனுக்கு எல்லாரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே எல்லாரையும் ஸ்நேஹிக்கும்; இவர், “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார் யவரேலுமவர் கண்டீர் – என்னையாளும் பரமர்” (திருவாய் 3-7-1) என்றிருக்குமவராய்த்து. இவரைப்போலே வைராக்யபூர்வகமான ஸ்நேஹமன்றே அவனது. அவனுக்கு எல்லாரோடும் ஸ்வரூபநிபந்தந ஸம்பந்தம். இவரது உபாதிநிபந்தந

அங்கீகரிக்குமென்றாகீழ். அங்ஙனன்றிக்கே, அந்த தோஷந்தன்னிலும் வைத்துக்கொண்டு தன்னையாஸ்ரயித்தவநந்தரம் புறம்பே சிலவற்றை ஆசைப்படுகை மிகவும் க்ரூரமாகையாலே, அந்த தோஷத்தையும் குணமாகக்கொள்ளும் வ்யாமோஹத்தை உடையவனென்கிறார் (தன்னைப் பற்றி என்று தொடங்கி). இந்தவர்த்தத்தில் அன்பனென்று வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகிறது.

உபக்ரமத்திலே மூன்று குணங்களைச் சொல்லி, உபஸம்ஹாரத்திலே ஒரு குணத்தையிட்டு உபஸம்ஹரிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவை ஒரு தட்டியாதி). ஈஸ்வரபரமான இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி ஸர்வலோகேத்யாதி). அவனைப்போலே எல்லாரிடத்திலும் ஸ்நேஹித்திராதே, ஸாத்த்விகவர்க்குத்துக்கே நல்லராயிருக்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கெல்லாரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே என்று தொடங்கி). அவனுக்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் வருகையாலே, இவரைப் போலே “எண்ணாதமானிடத்தை எண்ணாதபோதெல்லாமினியவாறு” (பெரிய.திரு.11-6-3) என்கிறபடியே புகுவத் விமுகரான ஸம்ஸாரிசேதநர்விஷயத்தில் விரக்திபூர்வகமாய் வருகிற ஸ்நேஹமன்றே என்றபடி.

கீழ்வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (அவனுக்கெல்லாரோடும் ஸ்வரூபநிபந்தநமென்று தொடங்கி). உபாதிநிபந்தநமென்கிறவிடத்தில், உபாதியாவது புகுவத்தவம்.

ஸம்ப₄ந்த₃ம். (எல்லாமன்பன்) அவர்களுடைய ஜாத்யாதி₃நியமம் பாராதே தத்ஸம்ப₃ந்த₄மே ஹேதுவாக நல்லராயிருக்குமவர். “கும்பிநரகர்களேத்துவ ரேலும் –எம்தொழுகுலம் தாங்கள்” (திருவாய் 3-7-8) “எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும், மணிவண்ணற்காளென்றுள் கலந்தாரடியார் தம்மடியாரெம்மடிகள்” (திருவாய் 3-7-9) என்றிருக்குமவர்.

(அன்பன்) “அவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க” (திருவாய் 8-10-7) என்று ப₄க₃வதநுப₄வஸுக₂த்தைவிட்டேயாகிலும் வைஷ்ணவ ஸமவாய ஸம்ஸ்லேஷரஸராயிருக்குமவர். (அடைந்தவர்கட் கெல்லாமன்பன்) அவனை சேஷியாக வரிக்கவுமாம், ப₃ந்து₄த்வேந வரிக்கவுமாம், உபாயத்வேந வரிக்கவுமாம், உபேயத்வேந வரிக்கவுமாம், இவருக்கு ஆத்₃ரிக்கவேண்டுவது ஏதேனுமொரு ஸம்ப₃ந்த₄மாய்த்து.

(தென்குருகூரித்யாதி₃) இவருக்கு இப்படி ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயத்தில் ஸ்நேஹத்துக்கு ஊற்றுவாய் திருநக₃ரியில் பிறப்பாய்த்து; துறைவாய்ப்பாலே பயிரும் வாய்க்குமிறே; இவருக்கு காதல் கடல்புரைய விளைவிக்கைக்கடி அந்த நிலப்பண்பாய்த்து; (நகர்) அந்நக₃ரவாஸத்தாலேயாய்த்து இவர் ஸாராஸார விவேகஜ்ஞராய்த்து. (நம்பி) இப்படி ஆத்மகு₃ணபூர்ணரான ஆழ்வார்.

(அன்பனாய்) இப்படி இவருடைய ப₄க₃வஜ்ஜ்ஞாநப₄க்த்யாதி₃களாகிற ஆத்மகு₃ணம் கண்டாய்த்து இவருக்கு ஸ்நேஹம் பிறந்தது. (அன்பனாய் மதுரகவி) அவருக்கு ப₄க₃வத்ப்ரேமம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் “ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்” (திருவாய் 2-1-11) என்று நிரூபகமானுப்போலே இவருக்கும் ஆழ்வாருக்கு நல்லரானவரென்று நிரூபகம். அவர் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களிரண்டிலும் நிஷ்ட₂ராய்ப்போருவர்; இவர் மத்₄யமபத₃த்திலே நிஷ்ட₂ராயிருப்பார்.

(மதுரகவி) அவர் தத்₃விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே “என்னாவிலின்கவி” (திருவாய் 3-9-1) என்றுப்போலே இவரும் ஆழ்வாரைக் கவிபாடுகையாலே தம்மை மதுரகவி என்கிறார். (நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகவி)

எல்லாமென்ற ஸப்₃த₃த்துக்குப் பொருளருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய ஜாத்யாதி₃நியமம் பாராதேயென்று தொடங்கி). (எல்லாம்) என்றது – எல்லாருக்குமென்றபடி. அன்பனென்று பதே₃பாத₃நம்பண்ணி, ப₄க₃வதர்களிடத்தில் ஆழ்வாருக்குண்டான ப்ராவண்யாதிசயத் தை அருளிச்செய்கிறார் (அவனடியார் நனிமாக்கலவி என்று தொடங்கி). அடைந்தவரென்ற பத₃த்துக்குப் பொருளருளிச் செய்கிறார் (அவனை சேஷியாக வரிக்கவுமாம்மென்று தொடங்கி).

அவர், ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களிரண்டிற் சொல்லுகிற ப₄க₃வத்₃ப₄க₃வதவிஷயங்களில் ப்ரவணராயிருப்பார். இவர் மத்₄யமபத₃மான நமஸ்ஸிலே நிஷ்ட₂ராயிருப்பரென்றபடி. ஆழ்வார் ஈஸ்வரனைக் கவிபாடுகையாலே “இனியகவி” என்றுப்போலே, இவரும் ஆழ்வாரைக் கவிபாடுகையாலே “மதுரகவி” என்கிறார்.

நெஞ்சுக்குப்பணி ஆழ்வார்பக்கல் ஸ்நேஹமாய், வாய்க்குப்பணி அவருடைய குணஸ்தோத்ரமே ஆனவர்.

(சொன்னசொல்) அவர் ப்ரப₃ந்தீ₄கரித்த இந்த ஸப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப₄த்தை. (சொன்னசொல்) இதுவுமொரு சொல்லேயென்று விஸ்மிதராகிரார். (நம்புவார்) இத்தையாசைப்படுமவர்கள். இவ்வர்த்த₂த்தை வ்யுத்பத்திபண்ணிவிடுதல் செய்கையன்றிக்கே, இதிலே நசையுடையராய் இவ்வியலிலே எப்போதும் பரிசயிப்பது, இதுக்குள்ளோடுகிற ஆழ்வாருடைய ப்ரப₄ாவங்களிலே வித்₃த₄ராவது, இப்ரப₄ாவத்தை எப்போதும் ஒருவர் சொல்லக்கேட்க ஆசைப்படுவதாய், இப்படி நசைபண்ணிப்போருவார்.

(நம்புவார்) ப₄க₃வத்ப்ரப₄ாவத்திற்காட்டில் ஆழ்வார்ப்ரப₄ாவத்தை விரும்புவார். “ஆழ்வார்ப்ரப₄ாவம் சொன்னவிது கைதவமன்று, ஸத்யம்” என்று இவ்வர்த்த₂த்தைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்திருப்பார். (பதிவைகுந்தம் காண்மினே) அவர்களுக்கு வஸ்தவ்யபூ₄மி பரமபத₃ம்.

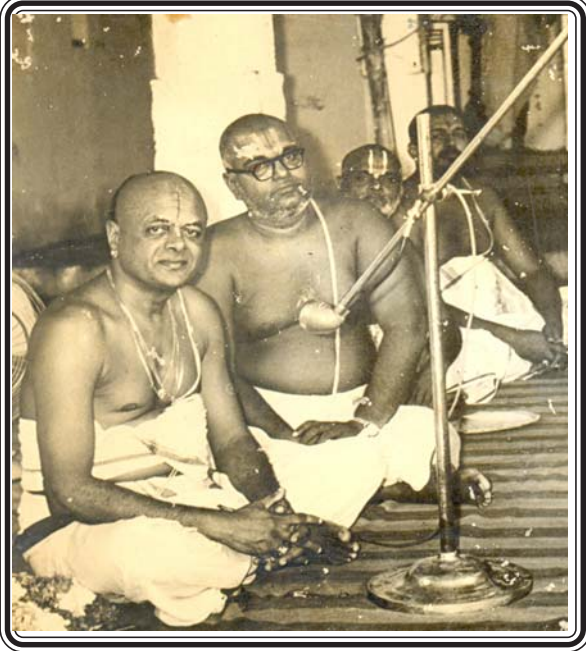
அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே ஸரணம்.

நம்புவாரென்றதுக்கு இரண்டுபொருள்; அதாவது ஆசைப்படுமவரென்னுதல். அன்றிக்கே, விஸ்வஸித்திருக்குமவரென்னுதல். ஆசைப்படுமவரென்றது விரும்புமவர்களென்றபடி. விரும்பும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிரார் (இவ்வர்த்த₂த்தை வ்யுத்பத்திபண்ணி விடுதலென்று தொடங்கி).

அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

1970ஆம் வருடம்
புத்தூர் அக்ரஹாரம்
ஆதிவராஹப் பெருமாள் கோவிலில்
வேளுக்குடிஸ்வாமியும்,
ஸுதர்ஸனர் ஸ்வாமியும்

மில்லை. இவர் திருவுள்ளமும் பரிஹாரமில்லை கூறுவாராம். பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த அமலனாதிபிரான் முதற்பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் “திருமலையில் பேடாக்யதை நிலமல்லாமையாலே மீளவும் கோயிலிலே புகுகிறார்” என்றொரு பங்க்தியுள்ளது. வேளுக்குடிஸ்வாமி இவ்விடத்தை விளக்கும் போது திருப்பாவை ஐந்தாம்பாட்டு வ்யாக்யானத்தோடு இதனை ஒப்பிட்டுக் கூறுவாராம். ‘ஆற்றிலே மூழ்குகிறவன் ‘ஒரு காலத்த தரையிலே ஊன்றினால் உயிர் பிழைக்கலாமே’ என்று கருதி தரையிலே கால்வைப்பதுபோலே பெரியபெருமானின் அழகாகிற ஆற்றிலே மூழ்குகிற திருப்பாணழ்வார் திருமலையிலே கால் வைத்தார். அதுவும் ‘மடு’ என்று அவர் அறியவில்லை. அதுவும் மூழ்கவைக்கும் மடு என்று அறிந்தபின்னர், மீண்டும் பெரியபெருமானையே அநுபவிக்கத் திரும்பி விடுகிறார். இது எதுபோலிருக்கிறதென்றால், க்ருஷ்ணாவதாரத்தின் நீர்மை தன்னுடைய பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பரமபத

நாதனுடைய நீர்மையை அநுபவிக்க முற்பட்டாள் ஆண்டாள். 'மாயன்' என்று அவனிடத்தில் ஈடுபட்ட நாச்சியார், பரமபதத்தில் நீர்மையும் தமக்கு நிலமல்லாமையாலே மீளவும் க்ருஷ்ணவதாரத்தையே அநுபவிக்க வந்தாள். அதுபோன்று இங்கு, திருப்பாணழ்வார் பெரியபெருமாளை அநுபவிக்க முடியாமல் திருமலைக்குச் சென்றார். அவனையும் அநுபவிக்கமுடியாமல் மீண்டும் பெரியபெருமானிடமே வந்துவிட்டார் என்பராம் வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்வாமி. "க்ருஷ்ணவதாரத்தில் நீர்மை தங்களுக்கு நிலமல்லாமையாலே பரமபதத்திலே அநுபவிக்கக்கோலி, அதுதானும் நிலமல்லாமையாலே எத்திறம் என்கிறார்கள்" என்ற திருப்பாவை மூவாயிரப்படி ஸ்ரீஸூக்தியை இவ்விடத்தில் ஒப்பிட்டுக் காட்டுவராம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு நாயனார் வ்யாக்யானத்தில் "இப்ரமாதத்தோடே கூடின செயலைச் செய்தானென்று பயப்படுமவர்கள் அச்சங்கெடும்படி கிடக்கிறஇடம்" என்ற ஸ்ரீஸூக்திக்குப் பொருள்கூறும்போது பயப்படுமவர் என்கிறது 'நம்மாழ்வாரை' என்பராம் வேளுக்குடிஸ்வாமி. 'ஞாலம் போனகம் பற்றி ஓர் முற்றுவருவாகி ஆலம் பேரிலை அன்னவசஞ்செய்யும் அம்மானே' என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தின் 24000 யிரப்படி வ்யாக்யானத்தில் "ஸர்வரக்ஷகனான வனுக்கு வந்த ப்ரமாதமென்று இதுவும் பயஸ்தாநமாகிறது இவர்க்கு' என்ற பங்க்தியை உதாஹரித்து விளக்கம் கூறுவராம். 'எல்லாவுலகத்தையும் உணவாக உட்கொண்டால் அது ஜீரணிக்காமல் போனால் என்னாவது, வயிற்றில் நோவு ஏற்பட்டால் என் செய்வது, 'கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்' என்றும் போலே யசோதைப்பிராட்டியின் தொட்டிலில் செய்த வ்யாபாரங்களை இங்கே

இந்தச் மிகச்சிறிய ஆலிலையில் செய்தால் என்னாவது, இவன் வயிருரவுண்டால் வரும் உறக்கமான அன்னவசப்பட்டு இடமும் வலமும் புரண்டு படுக்கும்போது ஆலிலையிலிருந்து ப்ரளயஜலத்தில் விழுந்து விட்டால் என்னாவது' என்று வயிறுபிடித்தார் நம்மாழ்வார். அந்த நம்மாழ்வாருடைய பயம் தீரும்படியாக திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறான் பெரியபெருமாள் என்று விளக்கமளிப்பராம்.

ஒருமுறை வேளுக்குடிஸ்வாமி 'பெரியாரும் பேரறிஞரும்' என்ற தலைப்பில் உபந்யஸித்தாராம். அவ்வுபந்யாஸத்தில் ஸ்வாமி ஸாதித்தவர்த்தத்தின் சுருக்கமாவது ஒவ்வொரு மதத்திலும் பெரியவர் என்றொருவருண்டு. ஆஸ்திகர்களோடு, நாஸ்திகர்களோடு வாசியற, அந்தந்த மதத்தை ப்ரசாரம் செய்பவர்களை அவரவர்கள் பெரியார் என்று கூறுகின்றனர். நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்திலே 'பெரியார்' என்றால் அது நம்மாழ்வாரைத்தான் குறிக்கும். 'யான் பெரியன்' என்று நம்மாழ்வாரே தம்மைக் கூறிக்கொண்டுள்ளார். திருக்குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர் நம்மாழ்வாருடைய பாசுரங்களை மேற்கோளாகக் காட்டுமிடங்களில் தவறாமல் நம்மாழ்வாரை 'பெரியார்' என்றே நிர்தேசித்துள்ளார். ஆதலால் நம்மாழ்வாரே பெரியாராவார்.

பேரறிஞர் என்பது ஸ்ரீவிதுராழ்வானைக் குறிக்கும். "ஸம்ஸ்ப்ருஸந் ஆஸநம் செளரே: விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:" என்று மஹாபாரதத்திலே வேதவ்யாஸர் ஸ்ரீவிதுராழ்வானை மஹாமதி: (பேரறிஞர்) என்றார். ஆதலால் பேரறிஞர் என்பது ஸ்ரீவிதுராழ்வானையே குறிக்கும். (தொடரும்)